

# บทนำ

วันนี้ที่เชียงใหม่ อุณหภูมิ 24 องศาเซลเซียส มีลมอ่อนๆ กับฝนโปรยปรายมาพร้อมกัน

สายลมอันสดชื่นพัดผ่านป้ายชื่อ ‘มีเยวียน’ ที่แขวนอยู่หน้าร้านหยาดฝนปรอยๆ ซึมผ่านแผ่นไม้ที่ละน้อย ในที่สุดร้านเก่าแก่กลางมหานครอันศิวิไลซ์จึงได้เผยร่องรอยแห่งกาลเวลาดังที่ควรเป็น

หญิงสาวคนหนึ่งคล่องกลิ้งฟิล์มแบบเก่าไว้รอบคอ เธอยืนอยู่หน้าร้าน มือหนึ่งถือร่ม อีกมือถือรูปถ่ายที่เก่าจนซีดเหลือง มองเทียบกับซุ้มประตูหน้าร้าน...ที่นี่ไม่ผิดแน่ อาคารสไตล์ตะวันตกที่เป็นทั้งบ้านและร้านค้า ทั้งยังก่อด้วยอิฐแดงเหมือนกันด้วย แม้จะเปลี่ยนชื่อร้าน แต่ยังเห็นเค้าเดิมของเมื่อแปดสิบปีก่อน ประตูร้านแคบและเล็กขนาดพอให้เดินผ่านได้ที่ละคนเท่านั้น

พอพลักประตูเปิดและก้าวเท้าเข้าไปข้างใน หญิงสาวจึงตระหนักว่าร้านเล็กๆ ที่ภายนอกดูซอมซ่อแห่งนี้ซ่อนเสน่ห์และความงดงามอย่างหาตัวจับยากไว้ภายใน ประตูไม้บานนั้นเปรียบประหนึ่งประตุมิติ นำเธอย้อนเวลา

มายังนครเซี่ยงไฮ้ยุคเก่าในศตวรรษที่ยี่สิบ ทางเดินปูหินมีตะไคร่เขียวครีมี ขึ้นปกคลุม ทอดยาวเชื่อมกับพรมปูพื้นสีสดลวดลายละลานตา เมื่อเดินตรงเข้าไปก็เห็นผนังอิฐแดงที่เต็มไปด้วยรูปถ่ายเก่าๆ และบทความที่ตัดมาจากหนังสือพิมพ์ ทุกอย่างยังคงสภาพเดิมเฉกเช่นในอดีต ทุกกระเบียดนิ้วถอดภาพจากสิ่งที่คุ้นเคยมาให้ฟังอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

หญิงสาวเดินเข้าไปช้าๆ และหยุดยืนเพื่อใช้กล้องที่คล้องอยู่ที่คอถ่ายภาพนิ่งรูปหรือสองรูปอยู่เป็นระยะ...สิ่งของต่างๆ ในร้านเก่าแต่เปี่ยมด้วยมนตร์ขลัง มีน้ำเปล่า ร้านอาหารเซี่ยงไฮ้เก่าแก่ร้านนี้จึงสามารถยืนหยัดอยู่ในเมืองเซี่ยงไฮ้อันฟุ้งเฟ้อ ฝ่าฟันการคุกคามของภัตตาคารอาหารฝรั่งเศสและอิตาลีที่ผุดขึ้นราวกับดอกเห็ด และตั้งตระหง่านอย่างสง่างามได้จนทุกวันนี้

พอบ้านสูงวัยสวมชุดจางซาน<sup>1</sup>ยืนอยู่ข้างประตูตรงลานหน้าอาคาร พอเห็นหญิงสาวเดินเข้ามาก็เอ่ยต้อนรับ

“สวัสดีครับ ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ช่วยไหมครับ”

หญิงสาวปล่อยมือจากกล้องแล้วหันไปมอง ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงสำนึกผิดเล็กน้อย ราวกับคนทำผิดแล้วถูกจับได้พร้อมหลักฐานคา่มือ “ขอโทษด้วยนะค่ะที่ถ่ายรูปโดยไม่ขออนุญาตก่อน ถ้าคุณเจ้าของร้านไม่สบายใจละก็ ดิฉันยินดีลบภาพทั้งหมดทิ้งที่เลยละค่ะ”

พอชายชราได้เห็นหน้าเธอชัดๆ ก็ตะลึงไปชั่วขณะ เขาถึงกับต้องถอดแว่นสายตาวางแล้วขยี้ตาเพื่อมองเธอให้ชัดยิ่งขึ้น มองไปมองมา น้ำตาก็เริ่มรินจากหางตา

ท่าทีของชายชราทำให้หญิงสาวตกใจจนทำอะไรไม่ถูก “คุณลุงเป็นอะไรไปค่ะ”

พอบ้านตั้งสติได้ จึงก้มหน้าใช้ชายแขนเสื้อเช็ดขอบตาเบาๆ “ไม่มี

<sup>1</sup> เครื่องแต่งกายของบุรุษชาวจีนในยุคสาธารณรัฐ (ประมาณ ค.ศ. 1920) ลักษณะเป็นเสื้อคลุมตัวยาว แขนยาว คอจีน

อะไรหกรอครับ คุณหน้าตาคล้ายเพื่อนเก่าคนหนึ่งของผม เมื่อครูเลยลืมหันไปหน่อย ไม่ทราบว่าคุณสำรองโต๊ะไว้ล่วงหน้าหรือยังครับ”

“ไม่ได้จองค่ะ ฉันเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ ไม่รู้กฎของที่นี่” หญิงสาวมองข้ามไหล่ชายชราเข้าไปด้านใน เห็นว่าในร้านมีแขกเพียงไม่กี่คน เหลือโต๊ะว่างอีกหลายตัวจึงถามอีกว่า “อะลุ่มอล่วยให้สักครั้งได้ไหมคะ”

ชายชรำทำหน้าลำบากใจ “ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะครับ หัวหน้าพ่อครัวของเราตั้งกฎไว้ว่า ลูกค้าทุกคนที่มารับประทานอาหารที่ร้านต้องสำรองโต๊ะล่วงหน้าหนึ่งสัปดาห์ พร้อมระบุเวลา จำนวนคน และเมนูล่วงหน้าด้วย พ่อครัวไม่รับออเดอร์ที่ไม่สั่งล่วงหน้าครับ”

“ไม่รับออเดอร์ที่ไม่สั่งล่วงหน้า? นี่มันกฎบ้านอะไรกัน หรือเขาไม่มีความสามารถมากพอจะทำอาหารตามที่ลูกค้าสั่งโดยไม่ได้เตรียมการไว้ล่วงหน้า ก็เลยต้องตั้งกฎแบบนี้ขึ้นมา ขนาดร้านมีชลินยังไม่เลือกลูกค้าขนาดนี้เลย”

“เอ่อ...” ชายชราเถียงกับลูกค้าก็ไม่ได้ ชัดใจเถียงก็ไม่ได้ จึงตกอยู่ในสถานการณ์ก่อกวนไม่เข้าคายไม่ออก

“พวกไม่รู้จักโต” เสียงทุ้มลึกเฉื่อยช้าของชายคนหนึ่งดังแว่วออกมาจากช่องส่งอาหารที่ประตูห้องครัว

หญิงสาวหันมองตามต้นเสียง แต่เห็นเพียงลำแขนขาวเนียนที่ยื่นออกมาพร้อมจานเสิร์ฟหมูสามชั้นอบปลาไหลแห้ง หน้าตาดูร่อยรั้งยังกลิ่นหอมชวนน้ำลายสอ เนื้อหมูสามชั้นที่คัสดรอย่างดีเพ่งย่างเสร็จยังมีควันกรุ่นด้านบนวางทับด้วยปลาไหลเนื้อแน่นที่แลเป็นแผ่นบาง ราดน้ำซอสเข้มข้นขนาดอยู่ห่างออกไปหลายเมตรกลิ่นหอมยังลอยมาเตะจมูก จนเธออดไม่ได้ที่จะอุทานออกมาว่า “Bravo!”

มีอันนี้กดกริ่งเพียงครั้งเดียว พนักงานก็รีบเข้ามายกอาหารออกไปทันที ความสนใจของเธอจึงถูกดึงกลับมาที่เจ้าของเสียงนั้นอีกครั้ง

ช่องส่งอาหารเล็กมาก เธอเห็นเพียงชุดพ่อครัวสีขาวเคลื่อนไหวอยู่

ด้านใน พ่อครัวใหญ่คนนี้คงตัวสูงมากทีเดียว เพราะช่องส่งอาหารที่ความสูงเกือบเท่าระดับหน้าอกของเธอ กลับสูงประมาณสะดือของเขานั้น

“นั่นคุณหญิงมุเซ็ง หรือเจ้าแก้มมุเซ็ง พ่อครัวใหญ่ของร้านเรา และเป็นเจ้าของที่นี่ด้วยครับ” พ่อบ้านสูงวัยเห็นสายตาเพ่งพิณิจของเธอ จึงเอ่ยแนะนำอย่างใจดี

“อาหารที่ดีย่อมควรค่าแก่การรอคอย ฉันไม่ทำอาหารให้คนที่ไม่ประสีประสาเรื่องอาหารหรอกนะ” หญิงมุเซ็งเสริมอีกประโยคด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“เฮอะ! จั๊นนนี่นายก็แจ็กพอตแล้วละ” หญิงสาวหวานหาของใส่ นามบัตรในกระเป๋า หยิบนามบัตรใบหนึ่งออกมา เขี่ยอย่างฉับไวและแม่นยำลอดช่องส่งอาหารเข้าไปในครัว

หญิงมุเซ็งยื่นมือไปรับอย่างนุ่มนวล แล้วพลิกกระดาษแผ่นนั้นขึ้นดู นามบัตรสีขาวเลดูเรียบง่ายสะอาดตา เมื่อใช้ปลายนิ้วสัมผัสดูอย่างละเอียดพบว่ามุมบนของนามบัตรมีลายฉลุเป็นรูปดอกเหมย กึ่งกลางพิมพ์ด้วยอักษรหลานถึงอันอ่อนช้อยเป็นอักษรสามตัว ‘หลินจิ้งอวีน’ ถัดลงมาคือตำแหน่งของเธอ ‘นักชิมอาหาร/คอลัมนิสต์อาวุโสประจำคอลัมน์อาหาร นิตยสาร Fresh ประเทศฝรั่งเศส’

“เฮอะ!”

หลินจิ้งอวีนได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ตามด้วยเสียงพ่นลมจากจมูก ฟังอย่างไรก็ไม่มีความเกี่ยวข้องกับความเป็นมิตรแม้แต่น้อย

“ร้านอื่นมีแต่จะจ่ายเงินเชิญฉันไปกิน เพราะอยากจะให้ฉันเขียนเรื่องดีๆ เกี่ยวกับร้านลงคอลัมน์ของฉัน บทความของฉันแค่ชิ้นเดียวก็มากพอให้ร้านของนายเพิ่มศูนย์หนึ่งตัวหลังราคาอาหารทุกเมนูแล้ว แบบนี้ไม่เรียกว่าแจ็กพอตจะเรียกว่าอะไร”

ปกติหลินจิ้งอวีนไม่ใช่คนอวดดี แต่เธอถือคติว่าดีมาดีตอบ ร้ายมาร้ายตอบ และคนที่ยืนอยู่ด้านหลังช่องส่งอาหารคนนั้น จัดอยู่ในประเภทอวดดีอย่างไม่มีข้อกังขา

“ท่าทางฉันเหมือนคนขาดเงินหรือ” ถ้าแกเงยหน้ามองออกมาไว้ที่แท่นวางอาหาร แล้วใช้นิ้วจิ้มๆ ที่นามบัตรอย่างไม่มีสีใจ ปลายนิ้วเลอะคราบน้ำมันทิ้งรอยเปื้อนไว้บนนามบัตรที่พิมพ์ด้วยกระดาษชั้นเลิศ

แค่ประโยคเดียวหลินจิ้งอวี่นถึงกับจุก เห็นได้ชัดว่าชายตรงหน้าไม่ได้แค่ดูถูกเงิน แต่ยังดูถูกอาชีพของเธอด้วย จะอย่างไรเธอก็เป็นแค่หญิงสาวอายุยี่สิบกว่าปีคนหนึ่ง พอถูกตอกกลับจนเสียศูนย์ทั้งที่พยายามแสดงตัวว่าเหนือกว่าจึงได้แต่ทำหน้าจ้ำม่ำเหมือนเด็กๆ แล้วสวนกลับไปว่า “ฉันเกิดที่ฝรั่งเศส โตที่ฝรั่งเศส อุตส่าห์ดันดันกลับมาที่นี่เพื่อเซ็งเจียนเปา<sup>2</sup>เซ่งเดียว นายจะใจจิตใจด่าปล่อยให้ฉันกลับไปมือเปล่าจริงๆ นะหรือ”

“เซ็งเจียนเปา?”

ประกายบางอย่างพลันปรากฏในแววตาของพ่อบ้านสูงวัยที่ยืนมองเธออยู่ ก่อนหน้านั้นร้านมีเยวี่ยนเคยเป็นร้านเก่าแก่ที่ขายเซ็งเจียนเปามาเกือบร้อยปี เจ้าของร้านคนเก่าอายุมากแล้ว ทั้งลูกหลานก็ไม่อยากสืบทอดกิจการ ถ้าแกชราจึงนำเคล็ดวิชาในการปรุงอาหารพร้อมทั้งร้านเก่าแก่แห่งนี้ขายต่อให้เจิงมู่เซ็ง และกลายเป็นที่มาของร้านมีเยวี่ยนในวันนี้ ปัจจุบันเซ็งเจียนเปาที่หญิงสาวพูดถึงก็ยังคงเป็นหนึ่งในเมนูอาหารของร้านนี้

“ทำไมต้องเป็นเซ็งเจียนเปาด้วยล่ะ” เจิงมู่เซ็งซักไต่ต่อ

ติดเบ็ดแล้ว! หลินจิ้งอวี่นหันตัวไปอีกทาง ซ่อนรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ไม่ให้ใครเห็น

เธอเดินไปยังภาพถ่ายซึ่งแขวนไว้กลางร้าน ในภาพนั้นมีคนสามคน คนหนึ่งเป็นสาวรุ่นหน้าตาสวยหมดจด ข้างซ้ายและขวาของเธอขนานด้วยชายหนุ่มสองคนที่บุคลิกต่างกันราวฟ้ากับดิน แต่รูปลักษณะโดดเด่นสะดุดตา

<sup>2</sup> อาหารพื้นถิ่นอย่างหนึ่งของนครเซี่ยงไฮ้ ลักษณะเป็นแป้งทอดใส่หมู ด้านบนจับจีบคล้ายเสียวหลงเปา ทอดในกระทะทรงแบน ส่วนล่างของแป้งทอดจนหอมกรอบ ด้านบนพรมน้ำให้นุ่มอร่อยกำลังพอดี ทอดเสร็จแล้วโรยหน้าด้วยงาและต้นหอม

ด้วยกันทั้งคู่ กาลเวลาทำให้ภาพถ่ายนั้นซีดเหลืองและเลือนรางไปบ้าง แต่บอกได้ว่าเจ้าของต้องรักภาพถ่ายใบนี้มาก จึงนำภาพใส่กรอบกระจกหนาอย่างดีและแขวนประดับไว้ กระจกใสเห็นกรอบรูปสะท้อนเงาร่างอันบอบบางของหลินจิ้งอวี่นซ้อนทับอยู่กับภาพของหญิงสาวในรูปถ่ายใบนั้น

เหนือแผ่นโพลีคาร์บอเนตกรอบรูป คือหมวกกันน็อกเก่าขาดกับขวดเหล้าสเตนเลสใบเล็กที่ถูกทุบจนบิดเบี้ยว รวากับของเก่าทุกชิ้นมีเรื่องราวที่ไม่อาจบอกเล่าให้รู้ได้รู้ซ่อนเก็บไว้ หลินจิ้งอวี่นยื่นมือออกไปสัมผัสของสองชิ้นนั้นอย่างระมัดระวัง รวากำลังสัมผัสช่วงเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์

“นายอยากฟังเรื่องของฉันไหมล่ะ” หลินจิ้งอวี่นถาม พอเห็นว่าเจิงมู่เซิงไม่ตอบในทันที ก็ถามต่ออีก “เรื่องราวของฉันแลกมื่อกลางวันที่ไม่ต้องจ้องล่วงหน้าของนายหนึ่งมื่อ ได้ไหม”

เจิงมู่เซิงเงยปากครุ่นหนึ่ง รวากับกำลังพิจารณาข้อเสนอของอีกฝ่าย ฝ่ายชายรับใช้สูงวัยก็แสดงสีหน้าร้อนร่นรวากับอยากชิงตอบคำถามนี้แทน เจิงมู่เซิงเหลือบมองชายชราในชุดฉางซานแวบหนึ่ง จึงตัดสินใจตอบ “หวังว่าเรื่องของเธอจะมีค่าพอสำหรับราคาอาหารนะ”

มุมปากของหลินจิ้งอวี่นยกขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นรอยยิ้มมั่นใจแวบหนึ่ง ท่าทางกระเจ้ากระอดเหมือนสาวน้อยที่เห็นอยู่เมื่อครู่หายวับไปสิ้น

ตอนนี้เองที่เจิงมู่เซิงนึกคิดได้ว่าเขาตกหลุมพรางของสาวน้อยตรงหน้าเข้าเสียแล้ว แต่หลินจิ้งอวี่นไม่เปิดโอกาสให้เขาเปลี่ยนใจ วาดนิ้วชี้ไปที่รูปเก่าใบนั้นทันที

รวากับเขมบนหน้าปัดนาฬิกาคุณปู่เรือนเก่าภายในร้านเริ่มหมุนย้อนกลับ แวบแรกเหมือนทุกอย่างรอบกายแทบไม่ต่างไปจากเดิม แต่ในเวลาเดียวกันก็เหมือนทุกอย่างผันแปรไปในพริบตา จากแก่ชรากลายเป็นกระฉับกระเฉง จากเก๋าคร่ำครึกลายเป็นทันสมัย จากฝุ่นเกรอะกรังกลายเป็นเงวับจับตา จากเงียบเหงากลายเป็นครื้นเครง...

ทุกสิ่งย้อนกลับไปสู่อดีตในชั่วพริบตา

หลินจิ้งอวี่นคล้ายก้าวเท้าเข้าสู่ฉากในภาพถ่าย เธอมองเห็นแอ่งน้ำบนพื้นในรูปถ่ายสะท้อนเงาแสงไฟนีออนและตึกอันสว่างระยับจับตาในย่านเดอะบันด์ของเซี่ยงไฮ้ รถยนต์แล่นไปตามท้องถนน เธอทอดสายตามองตามเส้นทางที่รถแล่นออกไป ทุกหนแห่งรอบด้านคือทิวทัศน์อันงดงามมีชีวิตชีวาของมหานครแห่งแสงสี เธอเห็นสาวงามแต่งตัวเจิดจรัส เห็นแฝงลอยขายบุหรี่ย่อยๆ เห็นรถลากวิ่งไปมาอย่างรวดเร็ว และเห็นคลับหม่ยมเกาหม่ยที่อาบไปด้วยแสงวิบวับดึงดูดสายตา...

หลินจิ้งอวี่นเดินเข้าสู่หม่ยมเกาหม่ยด้วยหัวใจที่พองโต

เหนือฟลอร์เต้นรำของหม่ยมเกาหม่ยคือนักเต้นสวมชุดสวยงาม ประณีตหลากหลายแบบ นักร้องหญิงยืนอยู่กลางเวที ผมทรงบ๊อบประป่าปลายดัดงุ้ม ใบหน้าเฝ้ายวนทรงเสน่ห์ เธอกำลังร้องเพลง “ดอกราตรี<sup>3</sup>” คลอไปกับเพลงบรรเลงประกอบจากวงดนตรีข้างล่าง หลินจิ้งอวี่นลัดเลาะผ่านฝูงชนและก้าวขึ้นสู่เวทีด้วยใจเต้นระรัว หญิงสาวจับคู่เต้นร่าอย่างสนุกสนานกับชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาในชุดทักซิโด ดนตรีบรรเลงถึงตัวโน้ตสุดท้ายในจังหวะที่เท้าของเธอเหยียบลงข้างขอบฟลอร์พอดี ร่างออรชรก้าวลงจากฟลอร์แล้วเดินเลาะผ่านประตูเล็กด้านหลังออกไปด้านนอก

หลังประตูบานเล็กคือตรอกเงียบสลัดแห่งหนึ่ง ด้านหน้าคือร้านขายเชิงเจียนเปา ประตูร้านปิดอยู่ ขณะที่หลินจิ้งอวี่นกำลังประหลาดใจอยู่นั้น ก็เห็นใครคนหนึ่งกระแทกประตูร้านเชิงเจียนเปาจนพังแล้วพุ่งตัวออกมาที่แท้แก๊งมาเฟียกำลังไล่ตีกัน หลินจิ้งอวี่นตกใจตั้งท่าจะวิ่งหนีไปอีกทาง แต่กลับหันไปเจอคนชุดดำพร้อมอาวุธปืน ปากกระบอกสีดำทะมึนเล็งตรงมาที่เธอ หลินจิ้งอวี่นตกใจจนแทบสิ้นสติ

คนชุดดำขยับนิ้วเหนียวไก

เสียงปืนลั่น...

<sup>3</sup> เยี่ยวไหลเซียง

# บทที่หนึ่ง

แรกพบ กลับรู้สึกราวผูกพันมาแต่ชาติปางก่อน

## 1

ตัวนเทียนอิงซึ่งกำลังฟูบหลับลงบนโต๊ะสะดุ้งตื่น ความฝันเมื่อครู่ช่างน่ากลัวเหลือเกิน ช่วงเวลานั้นสมองของเธอยังชาอยู่เล็กน้อย เหมือนคนที่ตื่นมาเจอสิ่งแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคย จนกระทั่งได้ยินเสียงขบร้องจ้วแว่วมาไกลๆ สถิตใจกระจำง...ตื่นจากความฝันเมื่อครู่โดยสมบูรณ์ หญิงสาวได้ยินเสียงนกร้องแว่วมาเป็นระยะ แสงอาทิตย์อ่อนอบอุ่นอาบไล่ลงสัมผัสเรือนกาย ภาพสีขาวดำเมื่อครู่พลันแต่งแต้มด้วยสีอันเปี่ยมชีวิตชีวา

บ้านหลังนี้ขนาดไม่ใหญ่ แต่สะอาดเอี่ยมอ่องและเป็นระเบียบเรียบร้อย ริมหน้าต่างวางของประดับและต้นไม้ขนาดเล็กเรียงรายอยู่เต็มใต้แขนของเธอคือนิตยสารภาพยนตร์เล่มหนึ่ง หน้าที่เปิดค้างไว้บังเอิญเป็นโฆษณาหนังรักแนวแก๊งมาเฟียซึ่งกำลังฉายอยู่ในเวลานั้น ตัวนเทียนอิงมองหญิงสาวหน้าตาสะสวยซึ่งสวมชุดที่เข้ากับกระบอกปืนดำเหมือนที่จ่ออยู่ตรงหน้าหลอนบนหน้าโปสเตอร์หนังแล้วอดที่จะส่ายหน้าน้อยๆ ไม่ได้... ต้องเป็นเพราะเธอเห็นภาพโปสเตอร์นี้แน่ๆ จึงเก็บไปฝันเป็นตุเป็นตะ

มัวแต่นอนกลางวัน เกือบพลาดเรื่องสำคัญซะแล้ว! ตัวนเทียนอิงนึก

เรื่องสำคัญขึ้นได้ รีบลุกขึ้นแล้วย่องออกไปนอกห้อง ลงไปยังชั้นล่าง  
แอบสังเกตการณ์อย่างเงียบเชียบ

ลานฝึกหลังฝนตก ดอกไม้บานสะพรั่ง ต้นหญ้าเขียวชอุ่ม เปี่ยมด้วย  
ชีวิตชีวา

ตัวนทียืนนิ่งใช้ดอกไม้ใบไม้ในแจกันใบใหญ่เป็นเครื่องอำพราง ลอบ  
ยีนมองพ่อของเธอจากด้านหลัง ดวงตาใสกระจ่างดูน้ำในทะเลสาบคู่นั้น  
ฉายประกายสุกช่นอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์รำไร หากเหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องที่  
สนิทคุ้นเคยกับเธอเห็นสีหน้าแบบนี้ จะรู้โดยทันทีว่าหญิงสาวจอมแก่นต้อง  
มีแผนการชั่วร้ายอะไรในใจแน่

ศิษย์พี่ศิษย์น้องกำลังฝึกทำพื้นฐานของจิ้งห้ว หัวหน้าคณะจิ้งห้วชู่หยง  
ซึ่งก็คือพ่อของเธอเองนั่งอยู่บนเก้าอี้กลางลาน หลับตาลง ใช้หูฟังเพื่อ  
ประเมินการฝึกฝนของเหล่าศิษย์ ปากเขาขมุขมิมเหมือนพูดคนเดียว รวากับ  
กำลังชักซ้อมการแสดงอันยิ่งใหญ่อลังการอยู่ในหัว

เหล่าชายหนุ่มในคณะจิ้งห้วร่างกายกำยำแข็งแรงด้วยกันทั้งนั้น ยาม  
แสดงท่วงท่าและขับร้องตามบทเชิง<sup>4</sup> ทุกอริยาบถเปี่ยมพลังความแข็งแกร่ง  
สมชายชาตรี แต่ทันทีที่ทำนองเพลงเปลี่ยน ชายหนุ่มกลุ่มเดิมหมุนตัวเพียง  
ครั้งเดียว พลันเปลี่ยนมาแสดงบทตัน<sup>5</sup>ได้ในพริบตา มีอรัยรำพลั่วไหวดูจ  
บุยุเมฆ ใช้โทนเสียงแหลมสูงลีลาขับร้องนิ่มนวลสะกดใจดูจสายน้ำที่ไหล  
เอื่อยจากโมหิน<sup>6</sup> ไพเราะสมบูรณ์แบบจนลืมหายใจ

นี่คือผลลัพธ์จากการพากเพียรฝึกฝนจิ้งห้วบักกิงเป็นเวลานานสิบปี

หากเป็นคณะจิ้งห้วอื่น ในชีวิตคนคนหนึ่งขอเพียงร้องและสวมบทเป็น  
ตัวละครใดตัวละครหนึ่งได้อย่างดี ก็นับว่าประสบความสำเร็จแล้ว แต่คณะ

<sup>4</sup> บทตัวละครชาย

<sup>5</sup> บทตัวละครหญิง

<sup>6</sup> ชู่โยหมวเตี่ยว เป็นชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งของการขับร้องจิ้งห้วแบบคุณฉวี วิธีการร้องนุ่มนวล  
เหมือนน้ำที่ถูกลั่นจากโมหิน

จิวของจิวซุ่ยหงต่างออกไป ต้องแสดงได้ทั้งบทเชิง ตัน จิ้ง<sup>7</sup> ม่อ<sup>8</sup> และโหล่ว<sup>9</sup> อย่างชำนาญ จึงจะมีโอกาสได้ขึ้นแสดงบนเวที

ตัวนเทียนอิงแอบชะเง้อมองจากหลังแจกันดอกไม้ ปลายนิ้วชี้จุดที่ริมฝีปากเป็นสัญญาณให้เหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องเงยบ้วน จี๊รูปดวงดาวที่คล่องอยู่กับสร้อยไหลออกมาอยู่นอกคอเสื้อ อัญมณีนั่งามที่ประดับอยู่บนจี๊เกิดประกายแสงสีรุ้งยามสะท้อนแสงตะวัน แม้ใบหน้าของเธอไร้เครื่องสำอางแต่งแต้ม ทั้งเสื้อผ้าหน้าผมก็ดูปอนๆ อยู่สักหน่อย แต่ดวงตาคู่นั้นสุกสว่างเป็นประกาย ฟันขาวสะอาดเรียงตัวสวย งดงามละมุนละไมราวกุหลาบกลีบชมพูยามแรกแย้ม...ตัวนเทียนอิงมีผิวขาวราวหิมะและเส้นผมนุ่มสลวยดำขลับราวขนกาแต่กำเนิด เนื่องจากการฝึกจิวต้องอาศัยความคล่องตัว เธอจึงชอบถูกผมเป็นเปียหลวมๆ แล้วปล่อยให้ผมงัดยาวสลวยที่เงาวับนั้นห้อยระยอยู่ที่บั้นเอว เหตุนี้เองทุกครั้งที่ถูกพ่อลงโทษ เขาจึงคว้าหางเปียเธอไว้ได้แม่นยำนัก

จิวซุ่ยหงสังเกตเห็นเหล่าศิษย์ใจลอยไม่ตั้งใจฝึก ตาเหมื่อนกำลังมองไปทางอื่น จึงหันหลังขวับไปอย่างรวดเร็ว ฝ่ายตัวนเทียนอิงซึ่งกำลังแอบย่องออกนอกประตูใหญ่ก็ประสาธเหียบคมราวมีดากหลัง จึงรีบพุ่งเข้าไปหลบด้านหลังเส้าบ้านอย่างฉับไวราวลมกรด รอดพ้นสายตาของพ่อไปอย่างสิ้นยาแดงผ่าแปด

เหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องรีบช่วยหญิงสาวกลบเกลื่อนร่องรอยด้วยการเบนความสนใจของจิวซุ่ยหงไปที่อื่น

“อาจารย์ครับ พวกเราผิดไปแล้ว ควรจะตั้งใจฝึกให้มากกว่านี้ รับรองครั้งหน้าจะไม่ทำแบบนี้อีกครับ”

<sup>7</sup> ตัวหน้าลาย

<sup>8</sup> ชายชรา

<sup>9</sup> ตัวตลก

ต่างคนต่างพูดคนละปากคนละคำ เสี่ยงโหวกเหวกจนจืดชืดหรง  
รำคาญ ชายสูงวัยหันกลับมาแล้วใช้ไม้กระบองในมือเคาะหัวพวกเขาคนละ  
ที

“ให้ตายสิ เด็กพวกนี้ ดีแต่พูด คิดว่ายังมีโอกาสครั้งหน้าอีกอะ ถ้า  
ตอนนี้คือการแสดงจริงบนเวที ใครเขาจะเปิดโอกาสให้พวกเธอทำพลาด  
วันนี้เป็นครั้งแรกที่คณะจิ๋วของเราจะได้ปรากฏตัวบนเวทีของมหานคร  
เชียงใหม่ ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ห้ามทำพลาดเป็นอันขาด!”

ตัวนเทียนอิงฉวยโอกาสระหว่างพ่อกำลังเทศนาเหล่าศิษย์ แอบย่อ  
ออกไปจนถึงข้างประตูใหญ่

“นึกว่านี่คือทองโจวหรือยังไง ที่นั่นมหานครเชียงใหม่! คนดูของที่นี่  
เคยดูการแสดงของดาราใหญ่มาไม่รู้เท่าไร การแสดงเด่นดังอลังการแค่  
โหมพวกเขาก็เคยเห็นมาหมดแล้ว! ถ้าไม่ชุดเอาท่าไม้ตายที่ซ่อนไว้กันหีบ  
ออกมาใช้ ไม่พยายามกุมหัวใจคนดูไว้ให้ได้ คณะจิ๋วของพวกเราจะเหลือที่  
ยืนในเมืองเชียงใหม่ไหม ถึงตอนนั้นพวกเธอก็เอาลมกรอกท้องประทังชีวิต  
แทนแล้วกัน...”

ระหว่างที่พ่อกำลังบ่นยืดยาวไม่รู้จักจบจักสิ้น ตัวนเทียนอิงได้ลอบ  
ออกนอกประตูใหญ่ พร้อมปิดบานประตูอย่างเงียบเชียบไปเรียบร้อยแล้ว

เดินทางมาถึงเชียงใหม่ตั้งครึ่งเดือนกว่าแล้ว แต่เทียนอิงไม่ได้รับ  
อนุญาตให้ออกนอกบ้าน ต้องขังตัวอยู่แต่ในโรงฝึกของคณะจิ๋ว กว่าเธอจะ  
ออกมาข้างนอกได้อย่างวันนี้ต้องใช้เวลาเตรียมการและวางแผนอยู่นาน  
ทีเดียว วันนี้ระหว่างพักเที่ยงเธอแกล้งป่วยและขอพักจากการซ้อม...จาก  
ตอนนี้จนถึงหนึ่งทุ่มเป็นเวลาซ้อม ต่อให้ฟ้าผ่าพายุเข้าก็ไม่มีทางเปลี่ยนแปลง  
แน่ เท่ากับว่าเธอมีเวลาตลอดทั้งบ่ายเพื่อ ‘สัมผัสประสบการณ์ชีวิต’ ในโลก  
ภายนอก

ขณะที่เทียนอิงกำลังครุ่นคิดด้วยความเรงรีนว่าเธอจะไปฟังจี๊ผิงจี้  
ที่โรงน้ำชาไท่อันก่อนดี หรือจะไปกินเชิงเจียนเปาของร้านเจียจี้ก่อนดี จู่ๆ

ใครบางคนก็พุ่งเข้ามาล็อกตัวเธอจากด้านหลัง แถมยังแรงเยอะมากเสียด้วย  
พอรู้แน่แล้วว่าสลัดไม่หลุด เธอก็เปลี่ยนวิธีมาใช้ไม้อ่อนเข้าสู่  
พยายามวิงวอนขอความเห็นใจจากอีกฝ่าย “พ่อ อา ไมลี อาจารย์ขา ต่อไป  
เทียนอิงจะไม่ทำแบบนี้อีกแล้วจริงๆ ค่ะ ไว้ชีวิตหนูเถอะนะคะ!”

หญิงสาวฉวยโอกาสขณะคนด้านหลังผ่อนแรง กระแทกร่างอีกฝ่าย  
ให้กระเด็นออกไป หมายถึงอาศัยจังหวะนี้สลัดหลุดจากเงื้อมมือของเธอ  
ไม่นึกว่าคนผู้นั้นรู้ทันลูกไม้ของเธอแต่แรก ทั้งยังป้องกันการจู่โจมของเธอ  
ได้อย่างแม่นยำ ทั้งสองประมือกันอย่างสูสี ไม่มีฝ่ายใดยอมพ่ายแพ้

ตอนนี้เองเทียนอิงจึงได้เห็นใบหน้าของฝ่ายตรงข้ามชัดเต็มสองตา  
ทำให้เธอถึงกับผ่นลมหายใจอย่างโล่งอก “ที่แท้ก็พี่นี่เอง ตกใจหมดเลย”

ผู้ที่ยืนอยู่ด้านหลังเธอคือชายหนุ่มหน้าตาตาคมราวภาพเขียน ด้วย  
เหตุที่รับบทเป็นชิงอี<sup>10</sup>มานานปี ดวงตาของเขาจึงสงบและกระจ่างใสดู  
สายธารในฤดูวสันต์ ยามทอดมอง...นัยน์ตานั่นเปล่งประกายวิบวับ ผู้ที่มี  
ความงามทั้งบุรุษทั้งสตรีเช่นนี้ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากพี่ชายของเธอ  
ตัวนเทียนซื่อ

ตัวนเทียนซื่อจิ้มจมูกของน้องสาวเบาๆ แล้วตำหนิ “โชคดีที่คนจับได้  
เป็นพี่ ถ้าเป็นพ่อละก็ เธอโดนจับตัดขาดแน่”

“ถ้าจะตายก็ไม่ใช่เพราะพ่อตีตายหรอก แต่หัวใจวายตายเพราะพี่เนี่ย  
ละ เดินตามมาข้างหลังไม่ส่งเสียงลักแอะ ดูเหมือนวิชาตัวเบาของพี่จะพัฒนา  
ขึ้นนะ”

คำชมของน้องสาวทำให้ตัวนเทียนซื่อปลื้มใจมากทีเดียว

“ถึงพรสวรรค์ด้านการร้องจีวของพี่ไม่ดีเท่าเธอ แต่ยังมีวิชาสองอย่าง

<sup>10</sup> บทตัวละครหญิงในอุปรากรจีน เป็นตัวละครที่สวมใส่ชุดสีดำหรือสีครามเป็นหลัก จึง  
ถูกเรียกว่าชิงอี (นางชุดดำ) ตัวละครนี้มักมีบุคลิกน่าเกรงขาม ยึดมั่นคุณธรรม เช่น เป็น  
มารดาหรือภรรยาที่ดี

ที่เรียนจนชำนาญ หนึ่งคือสายตาอันเฉียบคม สองคือวิชาตัวเบา อยู่ด้วยกัน มาหลายปีขนาดนี้แล้ว เธอยังไม่ยอมรับความจริงข้อนี้อีกเธอ”

เทียนอิงไต่ยีนดั่งนั้นก็ทำหน้าไม่พอใจ “พี่เก่งวิชาตัวเบาก็จริง แต่ร่างกายฉันก็แข็งแรงไม่แพ้พี่หรอกนะ ถ้าไม่ใช่เพราะพี่เป็นผู้ชาย ไม่งั้นฉันอาจสู้ชนะพี่ก็ได้”

ตัวนเทียนชื้อรู้ว่าน้องสาวของตัวเองคนนี้เป็นคนไม่ยอมใคร เป็นตายอย่างไรก็ไม่มีทางยอมก้มหัวโดยง่าย ตั้งแต่เด็กจนโต ก็นิสัยแบบนี้ละ ที่ทำให้ถูกพ่อทำโทษมาไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง “เอาเถอะๆ แต่เธอจะรีบกลับไปฝึกต่อเดี๋ยวนี้เลยนะ ตอนนี้พ่อยังไม่รู้ว่าเธอแอบหนีออกมา พี่จะแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น ไม่งั้นเธอถูกพ่อจับถลกหนังแน่”

“ไม่เอาหรอก! กว่าจะหนีออกมาได้ลำบากแทบแย่ รอบนี้ต่อให้ต้องถูกถลกหนังฉันก็ยอม พี่ลองคิดดูสิ คณะจิ้งของพวกเรามาเซี่ยงไฮ้ตั้งครึ่งเดือนกว่าแล้ว ฉันถูกขังอยู่แต่ในบ้านไม่ได้เห็นเดือนเห็นตะวัน วันๆ ไม่ได้ทำอะไรนอกจากซ่อมกับซ่อม จนถึงตอนนี้ยังไม่เคยก้าวขาข้ามธรณีประตูบ้านด้วยซ้ำ อึดอัดจะตายอยู่แล้วเนี่ย แถมอาหารที่บ้านก็รสชาติแทบกลืนไม่ลง เซี่ยงไฮ้มีของอร่อยตั้งเยอะแยะกำลังรอฉันอยู่นะ พี่เองก็เหมือนกันนะ ไม่อยากลองกินดูสักหน่อยเธอ เช่นว่าเซ็งเจียนเปา ร้านเจียจี้ที่ตั้งสุดๆ ร้านนั้นไง...”

“พี่ไม่ตะกละเหมือนเธอหรอกนะ” แม้ปากจะพูดอย่างนี้ แต่ใจจริงตัวนเทียนชื้อเริ่มใจอ่อนแล้ว “งั้นเธอต้องรีบปากพี่ว่ากินเซ็งเจียนเปาเสร็จแล้วจะรีบกลับ”

ตัวนเทียนอิงซู่ก็ก๊วยเกี่ยวกับตัวนเทียนชื้อ “ฉันรับปาก! ก็มีแต่พี่นี่ละที่ดีกับฉันที่สุดในโลกเลย”

วิชาमारยาร้อยเล่มเกวียนของตัวนเทียนอิงยอดเยี่ยมจนเรียกได้ว่า หากเธอบอกว่าตัวเองเป็นอันดับสอง ไม่มีใครในทงโจวกล้าบอกว่าตัวเองเป็นที่หนึ่ง

ตัวนเทียนชื่อสายหน้าน้อยๆ อย่างเสียไม่ได้ “พี่จะไม่รู้จะทำยังไงกับเธอจริงๆ”

ตัวนเทียนนึกคว้ามือตัวนเทียนชื่อ แล้ววิ่งออกไปยังถนนใหญ่ทันที

ข้างรันเวย์ของสนามบินมีเต็นท์ผ้าใบบังแดดตั้งไว้ ใต้หลังคาผ้าใบนั้นคือเก้าอี้หวายกับโต๊ะแปดเหลี่ยม บนโต๊ะวางผลไม้ตามฤดูกาลที่สดรากับเพิ่งเก็บจากต้น พร้อมขนมกินเล่นแบบจีนหลากหลายชนิด

หลินฉีขำยั่งอย่างสง่าผ่าเผยอยู่บนเก้าอี้ ในที่นั้นไม่มีใครคนอื่น แต่เขาก็ยังนั่งตัวตรงเหี่ยวราวกับนายทหารรอการตรวจจากผู้บังคับบัญชา เขาสวมเสื้อกั๊กสีน้ำตาลเข้มทับเสื้อเชิ้ตขาว ปากกระเป๋าสีเสื้อเชิ้ตมีผ้าเช็ดหน้าทำจากผ้าไหมสีดำพับเสียบไว้อย่างสวยงาม

เขายกแขนขึ้นดูนาฬิกาข้อมือวาชะรอง คอนสแตนตินซึ่งเป็นยี่ห้อสุดหรูราคาแพงระยับ เป็นของขวัญฉลองการเลื่อนตำแหน่งที่พ่อของเขามอบให้ เมื่อครั้งที่เขาได้รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าฝ่ายหนึ่งในกรมการค้า กระทรวงอุตสาหกรรมแห่งชาติ เวลานี้เข้มนบนหน้าบ่ดบอกเวลาบ่ายสองสิบห้านาที กลุ่มเพื่อนที่นัดกันว่าบ่ายสองโมงตรงจะมารีบสวี่ชิงเจิงที่สนามบินพร้อมกัน ยังไม่มีใครโผล่มาแม้แต่คนเดียว ฟังพาไม่ได้เลยสักคน

## 2

ริมสระว่ายน้ำภายในฮิลตันคลับเฮาส์ พนักงานจำนวนมากทำงาน  
มือเป็นระวิง บางคนกำลังจัดเตรียมบุฟเฟต์อาหารเย็น บางคนกำลังเตรียม  
ของอยู่ที่บาร์ค็อกเทล และยังมีอีกกลุ่มที่กำลังช่วยกันยกเปียโนขึ้นไปไว้ที่  
โชนกาแสดง ดูราวกับกำลังเตรียมงานเลี้ยงใหญ่

“คุณชายครับ ใกล้ถึงเวลานัดของคุณชายหลินกับคุณหนูหงแล้วนะ  
ครับ ให้กระผมไปเตรียมรถดีไหมครับ” ชายสูงวัยท่าทางเหมือนหัวหน้าที่  
พ่อบ้านยืนอยู่ริมสระว่ายน้ำเอ่ยเตือนด้วยน้ำเสียงเคารพนบ

สายลมเหนือสระน้ำนิ่งสนิท ผิวน้ำเป็นสีฟ้ากระจ่าง มองไม่เห็นเงา  
ร่างของผู้ที่อยู่ในสระ

สองนาทีก่อนหน้านั้น ชายหนุ่มคนหนึ่งพุ่งตัวขึ้นจากผิวน้ำ ปากพ่น  
น้ำยาวเป็นสาย มือข้างหนึ่งปิดผมเปียกลุ่มที่หล่นลงระหว่าผาก พอเขาสะบัด  
หน้า หยาดน้ำก็กระเซ็นไปทุกทิศ

“ลุงเจียง คราวนี้ได้กี่นาทีกี่”

“สิบเอ็ดนาทีครับคุณชาย” พ่อบ้านสูงวัยหันมองนาฬิกาข้อมือข้อมือขวา

เอ่ยตอบอย่างนอบน้อม

ชายหนุ่มเหวี่ยงมือฟาดผิวน้ำ ท่าทางหงุดหงิดเล็กน้อย “สวัสดีซึ่งเจิง บอกว่าเพื่อนฝรั่งของเขาเกลียดใจได้สิบสามนาทีสี่สิบวิ ดูเหมือนฉันยังน้อยกว่าอยู่นิดหน่อย”

“ได้เท่านี้ก็เก่งมากแล้วขอบคุณชาย” สีหน้าของชายรับใช้ยังนุ่มนวล และสุภาพอยู่เช่นเดิม

ชายหนุ่มว่ายมามาจนถึงริมสระ มือหนึ่งจับขอบสระแล้วกระโจนขึ้นจาก น้ำ รูปร่างของเขาสูงใหญ่กำยำ ผิวกำแดดแลดูสุขภาพดี มัดกล้ามเนื้ออัน สมบูรณ์แบบไล่ตั้งแต่ส่วนท้องน้อยไปจนถึงโคนขาปรากฏอยู่แวบได้ผิวน้ำ เด็ดกรับใช้คนหนึ่งวิ่งเข้ามาพร้อมผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ อีกด้านหนึ่งเด็กรับใช้ อีกคนกำลังยื่นชามมาให้

ชายท่าทางเหมือนผู้จัดการโรงแรมเห็นดั่งนั้นก็เดินรีเข้ามา ไบหน้า ฉายแววประจบประแจงขณะเอ่ยรายงานค่าใช้จ่าย

“คุณชายครับ ค่าใช้พื้นที่ ค่าอาหาร และค่าจ้างนักดนตรีสำหรับงาน ครั้งนี้ รวมทั้งหมดหนึ่งพันเหรียญห้าหยางนะครับ คุณชายคิดว่า...” ผู้จัดการ เห็นคุณชายหัวลู่ผู้เซิงขมวดคิ้ว จึงรีบเสริมอย่างรวดเร็ว “อาจจะแพงไปสัก นิดนะครับ เพราะเราจัดเตรียมและคัดเลือกเฉพาะสิ่งที่ดีที่สุดเท่านั้น ตาม คำสั่งของคุณชายทุกประการครับ”

หัวลู่ผู้เซิงดูคิ้วขึ้นขี้นเข้าปอด หัวคิ้วคลายออกเล็กน้อย ผู้จัดการ ซึ่งตอนแรกใจหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้ว เวลานี้จึงคลายความหวาดหวั่นไปบ้าง

“คุณชายคิดว่าครั้งนี้จะเบิกเป็นค่าใช้จ่ายของกลุ่มหงปั้งหรือจ่ายแยก ดีครับ”

“จ่ายแยก นี่เป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัว ไม่จำเป็นต้องให้ท่านหงตกใจเรื่อง ไม่เป็นเรื่อง” หัวลู่ผู้เซิงบัดมืออย่างไม่วีโล่งนัก เสียงของเขาเบามากแต่เปี่ยม ด้วยอำนาจ และไม่พยายามปิดบังความเห็นทางเอ็นชานในน้ำเสียงของตนเอง

“ครับๆๆ” ผู้จัดการรู้สึกรากับนักโทษประหารที่ได้รับการอภัยโทษ

รับนำลูกน้องเดินดุ่มๆ ไปจากที่นั่นทันที

ตอนนั้นเอง ลูกน้องคนหนึ่งเดินเข้ามากระซิบข้างหูเขา “มีคนกลุ่มหนึ่ง ไม่ยอมฟังคำเตือนของพวกเรา ยืนกรานจะเข้ามาที่นี่ให้ได้ บอกว่าวันนี้พวกเขาเหมาะที่นี้ไว้แล้ว”

หลัวผู้เชิงมองตามมือของลูกน้อง และเห็นชายร่างอ้วนใหญ่กับกลุ่มลูกน้องกำลังเดินตรงเข้ามา

เขาไม่ลุกขึ้น ทั้งยังเอนหลังบนเก้าอี้ข้างสระว่ายน้ำอย่างสบายอารมณ์ แล้วเหลือบมองคนกลุ่มนั้นด้วยหางตา

ชายอ้วนคนนั้นมองหน้าหลัวผู้เชิง มือลูบหมัดขณะเอ่ยขึ้นว่า “คุณชาย วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของอาซ้อแปด ภรรยาของท่านเขียนแห่งกลุ่มชิงปิงของพวกเรา ซ้อแปดพูดอย่างชัดเจนว่าต้องการจัดงานที่นี่ ไม่ทราบว่าคุณชายจะให้หน้าท่านเขียนของพวกเราสักครั้งได้ไหม”

อีกฝ่ายถึงกับอ้าซ้อผู้ยิ่งใหญ่อย่างเฉยชว้าไห้ หลัวผู้เชิงจึงไม่มีทางเลือกนอกจากลุกขึ้นยืน มือประกบเข่าคำนับอีกฝ่าย “ฟังซานเหยีย<sup>11</sup> ผมจองที่นี้ล่วงหน้าหนึ่งสัปดาห์เพื่อเตรียมต้อนรับสวี่เออร์ สถานที่ก็ตกแต่งเรียบร้อยแล้ว ถ้าขอเชิญอาซ้อแปดย้ายไปจัดงานวันเกิดที่คลับเหมยเกาเหมยของผมแทน พิจารณาอย่างไรบ้าง”

ชายอ้วนรู้ดีแก่ใจว่าสวี่เออร์ที่อีกฝ่ายพูดถึงคือลูกชายคนรองของสวี่รู่ยอัน รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม และเป็นพี่น้องร่วมสาบานของหลัวผู้เชิงด้วย แต่บอกตามตรง สองคนนี้เด็กกว่าเขารุ่นหนึ่ง ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผู้ใหญ่ว่าเขาต้องยอมอ่อนข้อให้

อีกอย่าง คลับเหมยเกาเหมยที่อีกฝ่ายเสนอมา ก็เป็นคลับร้องเพลงเต้นรำที่ไร้รสนิยมสิ้นดี

“หลัวผู้เชิง แกพูดแบบนี้หมายความว่ายังไง จะให้อาซ้อของพวกเรา

<sup>11</sup> หมายถึง พี่คนที่สามซึ่งมีร่างอ้วน

ไปจัดวันเกิดในสถานที่ที่ต่ำตมแบบนั้นเนี่ยนะ? แกดูถูกพวกเราใช่ไหม ฉันจะบอกแกให้เห็นว่าฉันจะจองที่นี่ จอมันวันนี้แหละ!”

ทันทีที่คำว่า ‘ต่ำตม’ หลุดจากปาก แวเวียนเยือกกรางๆ ก็ปรากฏในดวงตาของหลัวฝูเซิงทันที เขาเลิกคิ้วเล็กน้อยแล้วย้อนถามว่า “หือ? แต่ทำไมผมเคยได้ยินว่าคลับที่อาซ้อแปดเคยทำงานเป็นนักเต้น เวทีใหญ่ไม่ถึงครึ่งของเหมย์เกาเหมย์ด้วยซ้ำล่ะ”

พูดไม่ทันจบประโยค มีดสั้นเล่มหนึ่งก็พุ่งแหวกอากาศตรงมาที่ใบหน้าของเขา

หลัวฝูเซิงติดมวนซิการ์ลอยคว้างไปในอากาศ ไม่ขยับลำตัว เพียงเอี้ยวศีรษะหลบไปด้านข้าง ใช้นิ้วหนีบด้ามมีดเล่มนั้นไว้ได้อย่างง่ายดาย

“อาวุธนี้ออกจะหายาไปสักหน่อย แต่ก็ใช้คล่องมือดีนะ”

สายตาเขาเล็งตรงไปที่เป้าหมาย แล้วกระโจนเข้าไปหาชายอ้วนหัวหน้ากลุ่มราวกับหมาป่าพุ่งตะครุบเหยื่อ เหล่าลูกน้องพยายามพุ่งเข้าขวางแต่ไม่มีใครหลบพ้นปลายมีดอันแหลมคมในมือเขา เสียงต๊ับต๊ับดังขึ้นเป็นระลอก ลูกกระจอกของเจ้าอ้วนลงไปในอระระระนาดอยู่กับพื้น เสียงร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดอึงคะนึงไปทั่ว

เทคนิคการต่อสู้ของเขารวดเร็วเฉียบคม ว่องไวจนคู่ต่อสู้ไม่ทันเห็นด้วยซ้ำว่าลงมือเมื่อใด ผู้ที่คลุกคลีในวงการใต้ดินต่างรู้ดี ในการต่อสู้ ลีลาสวยแค่ไหนก็ไม่มีประโยชน์ ผู้กุมชัยที่แท้จริงคือคนที่จัดการศัตรูได้อย่างฉับไวที่สุด

เพียงเสี้ยวพริบตา หลัวฝูเซิงก็เข้าถึงตัวชายอ้วน อีกฝ่ายเหลียวมองไปรอบด้าน เห็นลูกน้องนอนกองสะเปะสะปะอยู่กับพื้น ตัวอกลึงพลางร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด พอหันกลับมามองหลัวฝูเซิงก็เห็นอีกฝ่ายกำลังจะยื่นมือออกมา เจ้าอ้วนรีบกุมหัวก้มลงหลบทันควัน

แต่หลัวฝูเซิงไม่ชกเขา เพียงใช้มือรับซิการ์ที่ตกลงมาลงอากาศอย่างนุ่มนวล แล้วดูดควันเข้าปอดหนึ่งเฮือก “ฟังซานเหยีย พี่ลองคิดดูอีก

ลักที่ดีไหม”

แวกรวดเกรี้ยววาบผ่านดวงตาของอีกฝ่ายวูบหนึ่ง แต่เวลานี้ไม่มีทางเลือกนอกจากอ่อนข้อ “งั้นก็เอาตามที่คุณชายบอกแล้วกัน!”

หลัวฝูเชิงหัวเราะเบาๆ ในลำคออย่างขำร้าย ก่อนจะหันมองนาฬิกาแขวนข้างผนัง “อ๊ะ! สายแล้วนี่”

ด้านหน้าร้านเซิงเจียนเปาเจียจี้ มีป้ายแขวนไว้นอกช่องหน้าต่างสำหรับลูกค้าที่สั่งอาหารกลับบ้านว่า ‘เซิงเจียนเปา ทำวันต่อวัน จำนวนจำกัด’ คนต่อแถวยาวเป็นทางงู ตัวนเทียนอิงและตัวนเทียนชื้อก็ยืนรออยู่ในแถวด้วยตอนนั้นเอง ตำรวจตัวผอมสูงและอ้วนเตี้ยคู่หนึ่งเดินมาที่หน้าร้าน พวกเขาไม่ต่อแถว แต่เดินชนคนที่ต่อแถวอยู่ แหกแถวไปจนถึงช่องรับอาหารด้านหน้า ผู้คนละแวกนั้นพากันหันไปมองและซุบซิบ แต่ทำได้เพียงโกรธอยู่ในใจ ไม่มีใครกล้าพูด

“เซิงเจียนเปาหนึ่งจิน! เร็วๆ นะ!” ตำรวจตะคอกพลางเคาะกระบองกับโต๊ะยาวหน้าร้าน

แถวกรึบหือเซิงเจียนเปาส่งให้...ตั้งแต่วินาทีแรกที่ตำรวจสองนายโผล่มาจนได้เซิงเจียนเปาเดินออกไป ใช้เวลาไม่ถึงสองนาที แกรมไม่จ่ายเงินสักสลึง เทียนอิงเห็นดังนั้นก็ตั้งท่าจะพุ่งเข้าไปต่อว่า แต่ถูกตัวนเทียนชื้อรั้งไว้ก่อน

“เทียนอิง อย่าก่อเรื่องน่า! พวกเขาเป็นตำรวจนะ”

“เป็นตำรวจแล้วยังไง ยิ่งเป็นตำรวจ ยิ่งต้องเคารพกฎหมาย มีอย่างที่ไหนมารังแกชาวบ้านแบบนี้”

ตัวนเทียนชื้อลดเสียงลงแล้วกระซิบข้างหูเธอ “ตอนนี้ตำรวจเมืองเซียงไฮ้อยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของกระทรวงกลาโหมแห่งชาติ แกรมรัฐมนตรีกลาโหมสวี่ก็เป็นคนโปรดของหัวหน้าคณะกรรมการการทหารด้วย เพราะงั้นตำรวจในเมืองเซียงไฮ้ถึงกว้างได้ขนาดนี้ ไม่ว่าใครก็ต้องหลีกทาง

ให้ เธอ นะ เป็นเด็กดีรอซื้อเชิงเจียนเปาของตัวเองไปเสียบๆ เลย อย่าหาเรื่องให้พ่อต้องเดือดร้อน”

เทียนอิงรู้แก่ใจว่าพี่ชายพูดถูก จึงได้แต่ทำปากเบ้โดยไม่บ่นอะไรอีก... ลูกค้าคนอื่นเดินกลับมาต่อแถวอีกรอบ แถวเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างช้าๆ เทียนอิงจ้องเชิงเจียนเปาในกระทะใบใหญ่ซึ่งลดจำนวนลงทุกขณะด้วยใจลุ้นระทึก กลัวเหลือเกินว่าของจะหมดก่อนถึงเธอ

“แม่หนูโชคดินะเนี่ย อันนี้แข่งสุดท้ายแล้ว”

เถ้าแก่พูดพลางคืบเชิงเจียนเปาหกลูกสุดท้ายใส่ถุงกระดาษ

ลูกค้าที่ต่อแถวอยู่ด้านหลังเธอพากันถอนใจด้วยความเสียดาย ส่วนเทียนอิงนั้นยืนตึงจนออกนอกหน้า มือหุ้มกำปั้นคารวะสวัสดีทราวกับจอมยุทธ์ที่ชนะการประลอง

“ขอบคุณทุกท่าน ขอขอบคุณทุกท่าน”

เถ้าแก่ห่อเชิงเจียนเปาเสร็จตั้งท่าจะยื่นให้หญิงสาว จังหวะนั้นเองพลันได้ยินเสียงเครื่องยนต์เร่งม้าสูงดังกระหึ่มมาจากที่หนึ่งซึ่งห่างไปไม่มาก มือของเถ้าแก่ชะงักอยู่กลางอากาศ ถุงเชิงเจียนเปาที่ยื่นมาจะถึงมือเทียนอิงอยู่รอมร่อพลันหดกลับไปด้านใน เขาหันไปมองผู้มาเยือน รอยยิ้มกว้างระบายทั่วไปหน้า

“สวัสดิ์ครับคุณชาย มาได้จังหวะพอดีเลยนะครับเนี่ย เหลือแข่งสุดท้ายแล้ว”

หลัวฝูเชิงสาวเท้าก้าวฉับๆ อย่างว่องไวมาทางทิศที่เทียนอิงยืนอยู่ หญิงสาวเอี้ยวตัวหลบ อีกฝ่ายยื่นมือขำหน้าเธอไปคว้าเชิงเจียนเปาชุดสุดท้ายจากมือเจ้าของร้านราวกับไม่เห็นเธอยืนอยู่ตรงนั้น จากนั้นก็หันหลังเดินกลับเตรียมจะขึ้นรถออกไปโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

ตอนนั้นเองเทียนอิงจึงตั้งสติได้ เธอพุ่งตรงเข้าไปคว้าตัวหลัวฝูเชิง แล้วแย่งถุงเชิงเจียนเปามาไว้ในมือของตัวเอง “ฉันต่อแถวรอตั้งนาน นายมีสิทธิ์อะไรมาแซงแบบนี้ เชิงเจียนเปานี้เป็นของฉันต่างหาก!”

ทุกคนในที่นั้นหน้าเปลี่ยนสีทันควัน

เถ้าแก่เจ้าของร้านรีบร้องปรามเธอเสียงลั่น “แม่หนู เชิงเจียนเปาแข่งนั้นเป็นของที่เตรียมไว้ให้คุณชายนะ”

“อย่ามาโกหกหน้าตาย เมื่อก็พูดอยู่หยกๆ ว่าฉันโชคได้เชิงเจียนเปาแข่งสุดท้าย!”

ของอร่อยอยู่ในมือแล้วแท้ๆ กลับถูกแย่งไปต่อหน้า เจอแบบนี้ไม่ว่าเถ้าแก่พูดอะไร เทียนอิงก็ไม่ฟังแล้ว

อันที่จริงร้านเจียงจี้เคยติดหนี้บุญคุณหลัวฝูเชิง ประกอบกับชายหนุ่มชอบกินเชิงเจียนเปาร้านนี้มาก ดังนั้นทุกครั้งที่เขามา เถ้าแก่ต้องเตรียมเชิงเจียนเปาไว้ให้หนึ่งเซ่ง ทั้งที่เป็นของราคาไม่เท่าไร แต่หลัวฝูเชิงก็เกรงการันจะวางเงินก้อนหนึ่งไว้กับเถ้าแก่ทุกเดือนเป็นการจ่ายค่าเชิงเจียนเปาล่วงหน้า ดังนั้นเขาจะมากินเชิงเจียนเปาเมื่อไหร่ก็ได้ไม่ต้องจ่ายเงิน วันนั้นเขามาชักว่าปกติ เถ้าแก่จึงเข้าใจว่าเขาไม่มาแล้ว จึงนำเชิงเจียนเปาแข่งสุดท้ายที่สำรองไว้ขายให้เทียนอิง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเถ้าแก่ก็ยังไม่ได้รับเงินจากเธอ ดังนั้นถือว่ายังไม่ได้ขายให้

เทียนอิงเพิ่งเจอเหตุการณ์ตำรวจจอมกร่างไปเมื่อครู่ มีหรือจะยอมเชื่อเรื่องพวกนี้ ในสายตาเธอ หลัวฝูเชิงจึงเป็นแค่นักเลงที่ชอบรังแกประชาชนตาดำๆ...น่ารังเกียจเป็นที่สุด “หน้าตาดีซะเปล่า เป็นคนดีๆ ไม่ชอบ อยากจะเป็นเศรษฐีอย่างนั้น”

หลัวฝูเชิงแทบไม่อยากเชื่อสิ่งที่ได้ยิน ถึงกับคิดว่าตัวเองหูผาด...ชายหนุ่มร่างสูงหันกลับไปอย่างช้าๆ แล้วถอดแว่นกันลมไปคาดไว้กับหมวกกันน็อก เหลือบมองอย่างดูแคลนที่หญิงสาวตรงหน้าพูดจาไม่รู้ตื่น ลึกหนาบาง แสงตะวันส่องกระทบจี้รูปดวงดาวที่สร้อยคอของเธอ สว่างไสวจนเขาตาพร่า

“เธอยังไงนะ” น้ำเสียงของเขาเจืออารมณ์กราดเกรี้ยว

ทุกคนในที่นั้นสัมผัสได้ถึงอันตรายในน้ำเสียง มีเพียงหญิงสาวที่

ไม่รู้สิรู้สาวอะไรทั้งนั้น

“ฉันบอกว่านายนะเป็น...”

เทียนอิงพูดไม่ทันจบประโยคก็ถูกพี่ชายพุ่งเข้ามาอุดปากไว้ก่อน

“เทียนอิง อย่าก่อเรื่องน่า! ยกเชิงเจียนเปาให้เขาไปเถอะ”

“ไม่...” ตัวเทียนอิงส่งเสียงอื้อี้ พยายามดิ้นให้หลุดจากมือของพี่ชาย

หลัวฝูเชิงไม่มีเวลาฟังพวกเขาทะเลาะกัน ยื่นมือไปคว้าถุงเชิงเจียนเปาโดยไม่รีรอ แต่เทียนอิงเบี่ยงตัวหลบอย่างคล่องแคล่ว อีกฝ่ายจึงคว้าได้เพียงอากาศ

หลัวฝูเชิงเริ่มนึกสนุก จึงเอ่ยขึ้นว่า “ไม่นึกว่าเธอก็ไฉ่เย่ย์ ถ้าเป็นวันปกติฉันคงยกเชิงเจียนเปาให้เธอ แต่วันนี้ฉันซื้อไปให้พี่น้องคนสำคัญของฉัน เขาไม่ได้กลับบ้านเกิดหลายปี คิดถึงรสชาติอาหารของที่นี่มาก สาวน้อยครั้งนี้ฉันคงยอมเธอไม่ได้หรอก”

เขาลงจากมอเตอร์ไซค์แล้วพุ่งเข้ามาหมายจะแย่งถุงจากมือเธอ ฝ่ายเทียนอิงก็อาศัยวิชาที่เรียนจากคณะจี้ว่ม้วนซ้ายเบี่ยงขวา พยายามหลบให้พ้นจากเงื้อมมือของอีกฝ่าย หลัวฝูเชิงเองก็ว่องไวไม่แพ้กัน ขาเรียวยาวยื่นออกไปกั้นหญิงสาวไม่ให้วิ่งหนี

ปฏิกิริยาของฝูงชนที่ร่ายล้อมอยู่ทำให้ตัวเทียนอิงรู้ว่าคุณชายตรงหน้าต้องไม่ใช่คนธรรมดา เขาจึงรีบเข้าไปขวางน้องสาวไม่ให้ทำเรื่องลูกกลมใหญ่โตไปกว่านี้ และแย่งถุงกระดาษจากมือเทียนอิงส่งคืนให้หลัวฝูเชิง

“ขอบใจมาก” หลัวฝูเชิงรับถุงมาแล้ว ก็ยัดใส่กระเป๋าหนังที่แขวนอยู่ข้างมอเตอร์ไซค์ เตรียมจะขับออกไปจากที่นั่น

เทียนอิงหันไปจ้องตัวเทียนอิงด้วยแวตาคูผิตหวัง เธอสลัดหลุดจากมือพี่ชายแล้วกระโจนตามรถไปทันที เธอไม่อยากจะถามกรรมคุณจากท่อไอเสียมอเตอร์ไซค์ของหลัวฝูเชิง ด้วยความใจร้อนจึงกระโดดขึ้นเหยียบบนรถลากที่กำลังวิ่งไปบนถนน เธอหมุนตัวหลบและกระโจนข้ามรถลากไปที่ละคัน เพียงชั่ววูบใจก็ไล่ทันมอเตอร์ไซค์ของหลัวฝูเชิง หญิงสาวกระโดดขึ้นนั่ง

คร่อมเบาะหลังของมอเตอร์ไซค์ที่กำลังแล่น มือเอื้อมหมายล้วงเชิงเจียนเปา ในถุงหนังข้างรถของชายหนุ่ม

หลัวฝูเซิงหันมองแล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าหญิงสาวคนเมื่อครู่ นิ่งอยู่ที่เบาะหลังของรถตัวเอง พลันคิดว่าหญิงสาวคนนี้จะคงเป็นพวกชอบ เอาชนะไม่ต่างจากเขา มุมปากพลันยกขึ้นเป็นรอยยิ้มมีเลศนัยแล้วกดเท้าเหยียบคันเร่ง เทียนอิงตั้งตัวไม่ทันเกือบร่วงจากรถ มือทั้งสองรีบคว้าเอวของหลัวฝูเซิงไว้โดยสัญชาตญาณ ทำให้รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ยิ่งฉายชัดบนใบหน้าของชายหนุ่ม เขาเหยียบคันเร่งจนสุด เมื่อเห็นว่าหญิงสาวถูกแกล้งจนหายใจติดดาลจึงหยุดรถ ตบๆ มือน้อยที่ถือตัวตัวเองอยู่แน่นเบาๆ แล้วเผยว่า “กอดพอหรือยัง”

เทียนอิงปล่อยมือทันที ตอนแรกอ้าปากจะเถียงสวน แต่จู่ๆ อาการคลั่นไส้ก็จู่โจม เธอรีบโดดลงจากรถ ใช้มือยันต้นไม้แล้วเริ่มอาเจียน

หลัวฝูเซิงไม่ชินกับการรังแกผู้หญิง พอเจอสถานการณ์เช่นนี้ก็อดไม่ได้ที่จะสงสาร จึงหยิบผ้าเช็ดหน้าลายหมากรุกผืนหนึ่งจากกระเป๋ายื่นให้ แต่กลับถูกเทียนอิงปัดตกใส่แฉ่งโคลนอย่างไม่แยแส หลัวฝูเซิงมีหรือจะจ้องคนอื่น เขาไม่แม้แต่จะมองหน้าหญิงสาว แค่อสงเสียงหึในลำคออย่างเย็นชา ก่อนจะหันหลังเดินอวดๆ ไปอีกทาง

ฝ่ายเทียนอิงที่อาเจียนจนหน้าซีดก็ไม่ยอมแพ้โดยง่าย เธอคว้าหินขอบแหลมก้อนหนึ่งจากใต้เท้า รวบรวมพลังกำลังทั้งหมดที่มีเขวี้ยงไปทางหลัวฝูเซิงประหนึ่งว่ากำลังปาลูกดอก ก้อนหินอันแหลมคมพุ่งเข้ากระแทกล้อด้านหลังของมอเตอร์ไซค์อย่างแม่นยำราวจับวาง

หลัวฝูเซิงสัมผัสได้ว่าตัวรถโคลนเล็กน้อย จึงหันหลังมามองเธอด้วยหางตาแล้วยิ้มอย่างเหยียดหยัน ก่อนจะขับรถถึงออกไป

# 3

หลินฉีข่ายได้ยืนเลียเงาแดร พอนั้นไปก็เห็นว่ารถคาติลแลคสิมูขึ้น  
สุดหุ้ใหม่เอี่ยมคันหนึ่งกำลังแล่นจากทิศตะวันออกเข้ามาในสนามบิน รถ  
แล่นเต็มแรงม้า แม้เห็นคนยืนอยู่ก็ไม่มีทีท่าจะลดความเร็ว กลับตะบึงตรง  
มายังจุดที่เขายืนอยู่ หลินฉีข่ายหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย รถพุ่งตรงมาจนอยู่  
ตรงหน้าเขาจึงเบรกเต็มแรงจนท้ายรถเหวี่ยงไปอีกด้าน และหยุดจอดใน  
ระยะห่างจากเขาเพียงไม่กี่เซนติเมตร

ประตูฝั่งผู้โดยสารข้างคนขับเปิดออก ชายหนุ่มร่างเพรียวบางก้าวลง  
มา หัวเฉิง ลูกน้องของหัวผู้เซ่งนั่นเอง...หัวเฉิงหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด  
แต่ยังพยายามอดกลั้นอาการพะอืดพะอมไว้อย่างสุดความสามารถ และเดิน  
ไปช่วยเปิดประตูฝั่งคนขับ หลินฉีข่ายนึกว่าคนขับคือหัวผู้เซ่ง ที่ไหนได้  
กลับเป็นหงหลันที่ก้าวลงมา หงหลันสวมกางเกงขี้น้ำกับรองเท้าบูต แจ็กเก็ต  
ตัวสั้นสีแดงเข้มขับเน้นให้ผู้สวมดูองอาจผ่าเผยยามเดินฝ่าสายลมที่พัดพลั่ว  
เด่นสะดุดตาและสง่างาม สมแล้วที่เป็นลูกสาวของเจ้าพ่อหง...ดวงตาของ  
หลินฉีข่ายปรากฏแววชื่นชมแวบหนึ่ง

หงหลันถอดถุงมือหนังแล้วสะบัดเบาๆ แทนการทักทาย “พี่หลิน พี่ว่าฉันขับรถเป็นยังงัยบ้าง”

“หลันหลันซื้อรถใหม่หรอเนี่ย ไปเรียนขับรถตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ” หลิน ฉีข่ายเรียกเธอเข้ามาด้านใน พลองเอื้อมมือหยิบลิ้นจี่ลูกกลมสวยขึ้นมาปอก ให้เธอด้วย หญิงสาวตรงหน้าเขาชอบกินลิ้นจี่มาตั้งแต่เด็ก

“ก็เรียนวันนี้ไง” หงหลันรับลิ้นจี่ที่ปอกแล้วมาไว้นมือ “คนขับพาฉัน ไปวนตรงถนนจึงเปยหน้าบ้านฉัน สอนวิธีเข้าเกียร์ หลังจากนั้นฉันก็ขับมา สนามบินเลย”

หลินฉีข่ายจึงเข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดหลัวเจิงถึงหน้าซีดหมดสภาพ ขนาดนั้น หงหลันคงขับรถด้วยความคิดว่ารถเป็นเครื่องบินแน่ๆ “เธอนี้แหละ! ขับเป็นแฉ่งๆ ปลาๆ ก็ขับออกถนนใหญ่มาแบบนี้ แถมยังขับเร็วขนาดนี้อีก ไม่ชนคนตายก็เธอเองนั่นละที่จะรถชนตาย เรื่องนี้พี่ต้องบอกให้ท่านหวังรู้ ท่านจะได้รีบรถคันใหม่ของเธอซะ”

หลัวเจิงหันมามองเขาด้วยแวตาสาบซึ่งใจ เหมือนจะบอกเขาว่าใน ที่สุดก็มีใครสักคนกล้าลุกขึ้นพูดความจริงเพื่อสิ่งที่ถูกต้องเสียที่...ปกติ หลินฉีข่ายเป็นสุภาพบุรุษผู้นุ่มนวล แต่พอเอาจริงขึ้นมาก็เข้มงวดน่ากลัวอยู่ ไม่น้อย เหมือนกันกับพ่อของเขา ไม่เช่นนั้นไม่มีทางไต่เต้าจนได้ตำแหน่ง หัวหน้าฝ่ายในกรมการค้าตั้งแต่อายุน้อยแบบนี้แน่

แต่หงหลันไม่กลัวเขาแม้แต่น้อย

“พ่อไม่มีทางรับรถของฉันหรอก” หงหลันทำปากเบี้ยว

หงหลันเป็นลูกสาวคนเดียวของหงเจิงเป่า เป็นแก้วตาดวงใจที่พ่อ ทั้งรักทั้งตามใจ ยอมให้ทุกอย่างตามที่เธอต้องการ ตอนแรกหลินฉีข่ายคิดจะ ตำหนิเธออีกสักหน่อย เตือนให้เธอใส่ใจเรื่องความปลอดภัยมากกว่านี้ แต่ กลับถูกหงหลันขัดคอเสียก่อน

“มิน่า พี่ฉูเซิงถึงชอบเรียกพี่ว่าท่านอาจารย์หลิน เพราะพี่นะซิปั่น ยิ่งกว่าอาจารย์แฉ่ๆ ซะอีก! อ้อ แล้วพี่ฉูเซิงไปไหนล่ะ”

“เขายังไม่มา พี่ยังนึกว่าเขาสองคนจะมาด้วยกันซะอีก”

“เขาส่งหิ้วเงินมารับฉัน บอกว่าต้องเตรียมเซอร์ไพรส์ให้สวีเออร์”  
 สีหน้าของหงหลันฉายแววไม่ชอบใจอย่างชัดเจน เธอเป็นคู่หมั้นของสวีชิงเฉิง  
 แต่ทั้งสองไม่ลงรอยกันนัก

หลินฉีข่ายเห็นและเข้าใจทุกอย่าง แต่ไม่พูดอะไร “ก็ไม่แปลกนะ พวก  
 เขาสนิทกันตั้งแต่เด็ก ผู้ซึ่งต้องดูแลเขามากเป็นพิเศษอยู่แล้ว”

ระหว่างที่ทั้งสองคุยกันอยู่นั้น เสียงเครื่องบินก็ดังอื้ออึงจากเหนือหัว  
 พร้อมลมหอบใหญ่ ทำให้หงหลันต้องหยิดตา

หลินฉีข่ายดึงตัวเธอไปไว้ด้านหลังอย่างอ่อนโยน ใช้แผ่นหลังกว้างที่  
 สูงกว่าเธอหนึ่งช่วงศักระเป็นที่พักบังลมให้

เครื่องบินกำลังเตรียมลงจอด และร่อนลงเล่นไปตามพื้น เวลานั้น  
 เอง มอเตอร์ไซด์ของหลัวผู้ซึ่งก็เล่นเข้ามาถึงรันเวย์ ชนขาข้างไปพร้อมกับ  
 เครื่องบิน หลัวผู้ซึ่งมองเห็นสวีชิงเฉิงอยู่หลังบานกระจกเครื่องบิน ทั้งสอง  
 พยักหน้าให้กันแทนคำทักทาย

หลัวผู้ซึ่งเร่งความเร็ว รีบนำรถเข้าไปจอดข้างเต็นท์บังแดดก่อน  
 เครื่องบินจะจอดสนิท หลัวเฉิงรีบเดินเข้าไปรับเป็นคนแรก รอยยิ้มพลัน  
 ปรากฏบนใบหน้าอันหมองเศร้าของผู้เป็นลูกน้อง

“พี่ใหญ่ ผมรู้สึกโชคดียิ่งๆ ที่มีชีวิตรอดจนได้มาเห็นหน้าพี่ตอนนี  
 พี่ก็รู้ว่าเวลาคุณหนูใหญ่ขับรถ...”

หลัวผู้ซึ่งถอดหมวกกันน็อก ยื่นมือไปลูบผมหยิกเป็นลอนนุ่มนิ่ม  
 ของหลัวเฉิงอย่างอ่อนโยนราวกับกำลังปลอบขวัญเด็กน้อย “ไม่เป็นไรนะ  
 ไม่เป็นไร ฉันรู้ว่านายคงเจออะไรมาเยอะ แค่อุณหนูใหญ่รักษาชีวิตของนาย  
 ให้รอดมาได้ก็นับเป็นบุญคุณอันล้นพ้นแล้วละ”

หงหลันทำหน้าบูดแล้วหันไปถามหลินฉีข่ายที่ยืนอยู่ข้างๆ “เขาคิดว่า  
 ฉันไม่ได้ยินหรือยังงั้น”

หลินฉีข่ายหัวเราะเสียงดังลั่น...สองคนนี่เจอกันที่ไรเป็นต้องทะเลาะ

กันทุกที!

พ่อแท้ๆ ของหลวงปู่เชิงเป็นรองหัวหน้าหงปิง เสียชีวิตไปตั้งแต่เขายังเล็ก หงเจิ้งเป่าจึงรับเลี้ยงเขาเป็นลูกบุญธรรม ตอนแรกหลินฉีข่ายเข้าใจว่า หงเจิ้งเป่ารับเลี้ยงดูหลวงปู่เชิงเพราะหวังให้เขาเป็นลูกเขยของตระกูลในอนาคต แต่จู่ๆ เมื่อสองปีก่อนเขากลับประกาศหมั้นลูกสาวกับตระกูลสวี เป็นการสมานมิตรระหว่างตระกูลใหญ่ทั้งสอง

อันที่จริงเหตุผลเบื้องหลังการตัดสินใจนี้ไม่ใช่เรื่องซับซ้อน เวลาในเมืองเซี่ยงไฮ้มีทั้งหมดสามชั่วอำนาจ ตระกูลหลินควบคุมเศรษฐกิจ ตระกูลสวีควบคุมการทหาร และตระกูลหงคือผู้นำของโลกใต้ดินและเหล่ามาเฟีย แต่หลายปีมานี้ชิงปิงซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของเฉียนชวี่ให้เริ่มขยายอำนาจในเมืองเซี่ยงไฮ้ ทำให้อำนาจของหงเจิ้งเป่าเริ่มสั่นคลอน จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะดึงตระกูลอื่นเข้ามาร่วมผนึกกำลังเพื่อเสริมอิทธิพลให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น

ถ้าไม่ใช่เพราะในอดีตพ่อของเขากับหงปิงมีบุญคุณความแค้นปะปนกันจนยากจะแยกแยะ เขาเองก็ไม่ติดขัดอะไรหากจะถูก ‘ใช้ประโยชน์ ’ ให้แต่งงานเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง

“Hello everybody, I am back!”

เสียงใสกังวานของสวีชิงเฉิงทำให้หลินฉีข่ายที่กำลังใจลอยราวม้าเตลิดตื่นจากภวังค์ความคิด ฝ่ายนั้นยืนอยู่บนบันไดเทียบเครื่องบินพลางโบกมือให้กลุ่มเพื่อนที่อยู่ข้างล่างอย่างกระตือรือร้น ท่าทางตื่นเต้นมาก

จากบ้านไปเรียนต่างประเทศตั้งสี่ห้าปี ได้กลับมายังบ้านเกิดและเจอเพื่อนเก่าที่ห่างหายกันไปนาน จะไม่ยินดีได้อย่างไรเล่า

ทุกคนโถมดัวด้วยกันในเมืองเซี่ยงไฮ้ เด็กหนุ่มหน้าตาดีอายุไล่เลี่ยกันกลุ่มนี้คลุกคลีไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด และไม่ว่าจะไปที่ไหน สวีชิงเฉิงก็จะเป็นคนที่ถูกกล่าวขวัญถึงมากที่สุดเสมอ หลัวปู่เชิงอารมณ์ร้อนไม่ยอมคน ส่วนเขาความคิดแก้กว่าวัยเหมือนผู้เฒ่าในร่างเด็ก มีเพียงสวีชิงเฉิงที่เป็นสุภาพบุรุษผู้อ่อนน้อมและใจเย็น ทั้งยังเข้าสังคมเก่งกว่าใครเพื่อน ขาด

เขาไปคนหนึ่ง เมืองเชียงไ้ก็ขาดข้าวซบชิบอันเป็นลีลันไปเยอะเลยทีเดียว

สวี่ซิงเจิงสวมชุดสุทสี่ขาวสะอาดกับรองเท้าหนังออกซ์ฟอร์ด มือข้างหนึ่งลากกระเป๋าเดินทางหนึ่งสีน้ำตาลอ่อน นอกจากแว่นกรอบบางสีทองที่ประดับอยู่บนใบหน้า ชายหนุ่มไม่มีสิ่งใดต่างไปจากสี่ห้าปีก่อนเลย...หลินฉีข่ายคิดพลางเดินเข้าไปต้อนรับ

“มีजू ยินดีต้อนรับกลับบ้านนะ”

“พี่จั้งจั้ง ไม่เจอกันเสียนานเลย” สวี่ซิงเจิงอ้าแขนเดินเข้ามากอดเขาแน่น

พวกเขาใช้ชื่อรองเรียกขานกันจนชิน มีแค่หลัวฝูเซิงที่ไม่มีชื่อรอง เขาชอบบอกว่านักเลงไม่จำเป็นต้องมีชื่อรอง มีแค่ฉายาก็พอแล้ว และหลัวฝูเซิงก็มีฉายาที่ทุกคนในวงการมาเพียรู้กันดี นั่นคือ ‘ยมทูตหน้าหยก’ เพียงแต่ไม่มีใครกล้าเรียกชื่อนี้ต่อหน้าเจ้าตัวเท่านั้น

สวี่ซิงเจิงเดินมาหยุดอยู่ข้างหลัวฝูเซิง ต่างฝ่ายต่างยื่นมือออกมาเหมือนจะกอดกัน แต่กลับกลายเป็นคว้าไหล่ของอีกฝ่ายไว้แน่น สองฝ่ายต่างไม่ยอมอมอมแรง รวากับหมายจะจับอีกฝ่ายเหวี่ยงล้มไปกับพื้น แต่แล้วจู่ๆ หลัวฝูเซิงก็พลิกตัวก้าวไปอยู่ด้านหลัง แล้วใช้มือดึงกระเป๋ากางเกงด้านหลังของสวี่ซิงเจิง จังหวะที่สวี่ซิงเจิงกำลังจะล้มลงกระแทกพื้น หลัวฝูเซิงก็ยื่นมือออกไปรวบคอเขาไว้แล้วดึงเข้ามากอด ทั้งสองมองหน้ากัน จากนั้นหัวเราะฮ่าๆ เสียงดังลั่น รวากับย่อนกลับไปเป็นเด็กอายุสิบกว่า

“เจ้าบ้าเอ๊ย ไม่เปลี่ยนเลยสักนิด”

“แต่นายเปลี่ยนไปนะ กลายเป็นคางคกสีตาไปซะแล้ว”

ขนาดคุยกันเฉยๆ ทั้งสองก็ยังไม่วายต้องประชันฝีปากกันเสียหน่อย

หลัวฝูเซิงชอบความรู้สึกเวลาแข่งขัน เพราะการแข่งขันทำให้เลือดของเขาเดือดพล่าน แต่พอสวี่ซิงเจิงไม่อยู่ก็ไม่มีใครเก่งพอจะแข่งกับเขาได้ ยมทูตหน้าหยกผู้นำเกรงขามไม่เคยแสดงมุมนุกลนเหมือนเด็กๆ ให้ใครเห็น เว้นเฉพาะเวลาอยู่ต่อหน้าสวี่ซิงเจิง

หลินฉีข่ายกับหงหลั่นนั่งรถเก๋งโดยหลินฉีข่ายเป็นคนขับ สวีซิงเจิงทิ้งกระเป๋าเดินทางไว้บนรถของพวกเขา แต่ตังตันจะซ้อนมอเตอร์ไซค์เบียดไปกับหลัวฝูเซิงให้ได้ หลัวฝูเซิงไม่เคยอนุญาตให้ใครซ้อนท้ายฮาร์เลย์ลูกรัก แต่ครั้งนี้จำใจยอมพาเพื่อนรักติดรถมาด้วย...ขับไปได้ครึ่งทาง จู่ๆ หลัวฝูเซิงก็รู้สึกแปลกๆ พอถ่มมองจึงเห็นว่าสวีซิงเจิงกำลังกอดเขาจากด้านหลัง ทั้งยังใช้มือลูบคลำขึ้นๆ ลงๆ บริเวณอกของเขาอีก

“เฮ้ย! จับอะไรของนายเนี่ย”

สวีซิงเจิงกลับไม่มีทีท่าจะหยุดมือ “ไม่เจอกันตั้งหลายปี จับแล้วยังรู้สึกดีเหมือนเดิมเลย”

หลัวฝูเซิงตะคอกสวนเสียงเฉียบ “ปล่อยไว้ย!”

น้ำเสียงดุตันเฉียบขาดของเขาไม่ทำให้สวีซิงเจิงสะทกสะท้านแม้แต่น้อย

“โอ...อย่าหลงตัวเองให้มันมากนักสิ นักเรียนแพทย์อย่างพวกเราเวลาเรียนเรื่องมัดกล้ามเนื้อในร่างกาย คณะแพทย์ให้ใช้แต่หุ่นจำลอง อย่างมากก็แค่ผ่าศพอาจารย์ใหญ่ ในที่สุดวันนี้ฉันก็ได้สัมผัสตัวอย่างจริงที่ยังมีชีวิต นายให้ฉันลูบนานๆ หน่อยเถอะ”

หลัวฝูเซิงโมโหจนกลายเป็นขำ “ไปไกลๆ จันเลย! ไปลูบของตัวเองโน่นไป”

“อย่าหาว่าจูนั่งเลย แต่มัดกล้ามเนื้อของนายนี่ได้มาตรฐานจริงๆ ตรงตามแบบเรียนเบ๊ๆทุกอย่าง ปกติออกกำลังกายเยอะละสิ”

“ออกกำลังกาย?” หลัวฝูเซิงพ่นลมเบาๆ ทางจมูก รวากับกำลังหัวเราะเยาะความไม่เดียงสาของเพื่อน “ไล่พันคนถือเป็นการออกกำลังกายด้วยไหม”

สวีซิงเจิงขมวดคิ้ว จะอย่างไรเขาก็เกิดในตระกูลเศรษฐีร่ำรวย แม้จะสนิทสนมกับหลัวฝูเซิงเหมือนพี่น้องแท้ๆ มานานนับปี แต่สุดท้ายก็ยังไม่ชินกับวิธีการใช้ชีวิตของอีกฝ่าย “อะอะอะไรก็พูดแต่เรื่องตริ้นพันทาง คุณอะไร

ก็ไม่จำเป็นต้องวกกลับมาเรื่องนี้ทุกที”

“นายก็เหมือนกันละน่า เราทั้งคู่ต้องใช้มิดทำมาหากินเหมือนกันไม่ใช่หรือยังงั้น”

วิชาเอกของสวี่ซิงเจิงคือคัลยศาสตร์ ไม่ช้าก็เร็วเขาก็ต้องจับมิดผ่าตัด

“ไม่ใช่สักหน่อย เราคนหนึ่งฆ่าคน อีกคนช่วยชีวิตคน จะเหมือนกันได้อย่างไรงั้น”

รอยยิ้มบนใบหน้าของหลัวฝูเซิงแข็งค้างไปในฉับพลัน...เป็นจริงดังที่ว่า เนื้อแท้โดยกำเนิดของพวกเขาแตกต่างกัน

สวี่ซิงเจิงไม่รู้สึถึงอารมณ์ที่เปลี่ยนไปของอีกฝ่าย จึงยังพูดน้ำไหลไฟดับต่อไปเรื่อยๆ “พูดเรื่องกินที่ไรฉันปวดหัวทุกที ฉันต้องใช้ความพยายามมากเลยนะกว่าจะชินกับขนมปังแล้วก็สแต็กที่นั่น พอกลับมาไม่รู้เลยว่าจะปรับตัวเรื่องอาหารการกินได้ไหม”

“มีขนมปังหรือสแต็กแบบไหนที่ไม่มีขายในมหานครเซี่ยงไฮ้ด้วยเหรอ ปาร์ตีแบบไหน เซี่ยงไฮ้ก็มีแบบนั้น ต่อให้ปาร์ตีไม่มี เซี่ยงไฮ้ก็มี เช่นอันนั้นไง” หลัวฝูเซิงหัวเราะพลางพูดต่อ “นายลองดูในกระเป๋านางข้างรถสิ”

สวี่ซิงเจิงหยิบถุงกระดาษในนั้นออกมา “นี่คือ...”

หลัวฝูเซิงหันไปเบิกตากว้าง จ้องหน้าสวี่ซิงเจิง “ไปร้านเรียนเมืองฝรั่ง จนลิ้มบ้านเกิดตัวเองแล้วเหรอ นี่เซิงเจียนเป่าร้านเจียจี้ไฉ่! ร้านที่แต่ก่อนเราสามคนชอบไปกันประจํานะ”

เซิงเจียนเป่าถุงนั้นยังร้อนอยู่ กลิ่นหอมอันคุ้นเคยทำให้ความทรงจำในวัยเยาว์ของสวี่ซิงเจิงหวนกลับมา

หลัวฝูเซิงเห็นสีหน้าตะลึงงันของอีกฝ่ายในกระจกมองหลังจึงหัวเราะ “อาหารฝรั่งพวกนั้นอร่อยตรงไหน นี่ต่างหากสุดยอดแห่งความอร่อยที่แท้จริง แต่ละวันขายจำนวนจำกัด แถมนี่แข่งสุดท้ายแล้วด้วย ฉันลำบากมากเลยนะกว่าจะแย่งมาให้นายได้”

สวี่ซิงเจิงกางแขนแล้วรวบกอดหลัวฝูเซิงจากด้านหลัง แต่ยังไม่วาย

พูดแหวะอีกฝ่าย “คนที่ถูกนายแย่งชิงเจียนเปาี่ช่วยจริงๆ”

“คนนั้นนะเธอ...”

คำพูดของสวีชิงเจิงทำให้หลัวฝูเซิงนึกถึงเด็กสาวลูกไม้แพรวพราวที่  
ลื่นเหมือนปลาไหลคนนั้น แต่เขาพูดเปิดประโยคมาเพียงเท่านั้นแล้วไม่ได้  
พูดอะไรต่อ

สวีชิงเจิงเองก็ไม่ใส่ใจ เขาหยิบชิงเจียนเปาลูกหนึ่งออกมายื่นให้หลัว  
ฝูเซิง “มา...เดี๋ยวฉันป้อน อ้าปาก”

หลัวฝูเซิงรู้สึกแปลกๆ อยู่เล็กน้อย แต่ตอนนั้นเขาหิวจนต้องร้องจ๊ากๆ  
จึงยอมจับชิงเจียนเปาจากมือสวีชิงเจิงแล้วกลืนลงท้องไป

เพียงครูเดียวหลัวฝูเซิงก็ขับมอเตอร์ไซด์ฮาร์เลย์แซงคาติสแลคของ  
หลินฉีข่าย หงหลันที่นั่งอยู่ข้างคนขับเร่งให้หลินฉีข่ายขับเร็วขึ้น พลางชี้ไป  
ที่ชายหนุ่มทั้งสองบนมอเตอร์ไซด์เบื่องหน้า

“พี่หลิน พี่เคยสงสัยบ้างไหม”

“สงสัยเรื่องอะไร” หลินฉีข่ายไม่เข้าใจคำถามของอีกฝ่าย

“สงสัยว่าเขาสองคน...เป็นพวกชอบเพศเดียวกันหรือเปล่า”

หลินฉีข่ายได้ยิ้มนั่นก็อึ้ง เขาเหลือบมองเธอแวบหนึ่ง แม่หงหลัน  
จะดูเหมือนพูดเล่น แต่สีหน้าของเธอแฝงความจริงจังอยู่บางส่วน

ดูเหมือนเธอจะกังวลเรื่องนี้อยู่จริงๆ เพียงแต่ไม่รู้ว่าคคนที่เธอเป็นห่วง  
คือใครกันแน่...หลินฉีข่ายคิดพลางพินิจมองเงาหลังของร่างทั้งสองที่กำลัง  
เคลื่อนที่ไกลออกไป

# 4

ฮาร์เลย์มุ่งหน้ามาถึงประตูโรงละครหลงฝู ป้ายแบบตั้งด้านหน้าประตูทางเข้ามีข้อความเขียนไว้ว่า ‘จิวซู่หยง’ เวลานี้ คนดูกำลังทยอยกันเดินเข้าไปด้านใน

“ภาควีรบุรุษ ยี่มวายุบุรพา<sup>12</sup> งั้นหรือ ที่แท้กิจกรรมต้อนรับกลับบ้านที่นายบอกว่าเตรียมไว้ให้ฉัน ก็คือมาดูจิวเนี่ยนะ” สวีชิงเฉิงโวยวายเสียงดังลั่น เขาเป็นคนหนุ่มรุ่นใหม่ที่ได้รับการศึกษาแบบตะวันตก ไม่เคยนึกชมชอบการดูจิวปักกิ่งแม้แต่ชนิดเดียว สมัยก่อนอาจมีบ้างที่จำเป็นต้องดู เพราะเป็นงานที่จัดแสดงบนเวทีในงานเลี้ยงรับรองของรัฐบาล แต่คนอย่างเขาเคยก้าวเท้าเข้าโรงจิวกับใครเขาที่ไหนกันเล่า

หลัวฝูเฉิงรู้ว่าสวีชิงเฉิงคิดอย่างไร แต่เมื่อครู่เขาทะเลาะกับเจ้าอ้วน

---

<sup>12</sup> ชื่อภาษาจีนคือ 群英会 • 借东风 (ฉวินอิงฮุย เจียตงเฟิง) เล่าถึงศึกที่ผาแดงระหว่างซุนกวน (ซุนเหลียน) กับโจโฉ (เจาเซา) ซึ่งขงเบ้ง (จูเก๋อเหลียง) วางแผนตั้งประรำพิธีเรียกลม ทำให้ทัพเจาเซาถูกไฟเผาแตกกระเจิง

จากชิงป๋งที่ฮิลตันคลับเฮาส์ ทำให้ต้องตกแต่งสถานที่ใหม่อีกรอบ จึงไม่มีทางเลือกนอกจากล่อสวี่ซิงเฉิงมาฟังจีวี่ที่นั่นก่อน แต่แน่นอนว่าส่วนหนึ่งก็เป็นความเห็นแก่ตัวของเขาเองด้วย ในฐานะแฟนตัวยงของจีวี่และการแสดงจินโปราณ เขาจะยอมพลาดการแสดงครั้งแรกในเมืองเซี่ยงไฮ้ของคณะจีวี่ชู่หยงได้อย่างไร

“วันนี้เป็นครั้งแรกที่จีวี่ชู่หยง นักแสดงจีวี่ชื่อสะท้านฟ้าจากปักกิ่ง มาเปิดการแสดงที่เซี่ยงไฮ้เนะ นายรู้ไหมว่าราคาตั๋วรอบนี้จะแพงขนาดไหน”

“ฟังไปฟังมาก็เป็นแค่การแสดงคร่ำครึที่ยืดกรอบชนบทเก่าๆ เหมือนกันหมดนั่นละ ไปฟังเพลงแจ๊สที่คลับเหม่ยเกาเหม่ยของนายยังเพลินกว่าอีก”

“การแสดงที่เหม่ยเกาเหม่ยจะดูวันไหนก็ได้ แต่โอกาสแบบนี้จะพบนปีจะมีสักครั้ง พี่หลินน่าจะเข้าไปก่อนแล้ว พวกเราอย่าปล่อยให้เขาอเลย”

หลัวฝูเซิงไม่สนใจเสียงทักท้วงของสวี่ซิงเฉิง และลากอีกฝ่ายเข้าไปในโรงละครทันทีเป็นเชิงบังคับ

ตอนแรกหงหลันแนะนำให้هماโรงละคร ไม่นึกว่าหลินฉีข่ายจะไม่เห็นด้วย กระทั่งหลัวฝูเซิงก็ไม่เอาด้วยเหมือนกัน เหตุที่หลินฉีข่ายไม่ยอมให้ทำเช่นนั้นเพราะครอบครัวของเขาเข้มงวด พ่อไม่อนุญาตให้ใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายไม่เลือกที่ ด้วยกลัวว่าตระกูลจะกลายเป็นจุดสนใจของประชาชนทั่วไปจนเกินเหตุ ส่วนหลัวฝูเซิงไม่เห็นด้วยเพราะเห็นว่าเป็นครั้งแรกที่หัวหน้าคณะจีวี่ชู่หยงเปิดการแสดงที่เมืองนี้ แน่แน่นอนว่าคณะละครต้องอยากใช้โอกาสนี้สร้างชื่อเสียงให้เป็นที่เลื่องลือ หากهماโรงละครก็เท่ากับขัดขวางไม่ให้พวกเขาได้มีโอกาสแสดงความสามารถมิใช่หรือ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเลือกهماห้องส่วนตัวสองห้องบนชั้นสองแทน

พอเดินเข้ามาในโรงละครแล้ว หลัวฝูเซิงก็พยายามดันสวี่ซิงเฉิงให้ไปประกบอยู่ข้างหงหลัน ส่วนเขากับหลินฉีข่ายไปนั่งอยู่อีกห้อง การจัดแจงเช่นนี้ทำให้หงหลันกับสวี่ซิงเฉิงกระอักกระอ่วนจนนั่งไม่ติดที่ แต่หลัวฝูเซิง

ซึ่งเป็นผู้อยู่เบื้องหลังกลับมาขึ้นตาดานรายกฎเขาออกจากอก นึกถอนใจอย่างโล่งอกว่าตนได้ทำหน้าที่พี่ใหญ่ของน้องๆ อย่างสมบูรณ์แล้ว เขาเลือกตำแหน่งที่นั่งสำหรับชมจีวรจนเรียบร้อย จากนั้นจึงพาหลวงรับสูจิบัตรจากมือผู้จัดการโรงละคร

นอกจากภาควิชาบุรุษซึ่งเป็นการแสดงปิดที่ยิ่งใหญ่อลังการที่สุดของการแสดงในวันนี้ แขนงระดับพิเศษยังเลือกและเสนอการแสดงที่ตนเองชอบเพิ่มเติมได้ด้วย หลินฉีข่ายไม่มีความรู้เรื่องจีวร จึงไม่แสดงความเห็นอะไรเรื่องนี้ เพียงมาดูเป็นเพื่อนเท่านั้น หลัวฝูเซิงซึ่งเป็นแฟนจีวรตัวถึกจากवादตาอ่านสูจิบัตรแล้วก็ไม่รู้ว่าจะเลือกอะไร การแสดงก็วนกลับไปกลับมาอยู่ไม่กี่ชุดเช่นนี้ ไม่มีอะไรใหม่ ด้วยเหตุนี้จึงเลือกตอนอ่องแคว้นฉู่ลาสนมโดยไม่คิดอะไรมากนัก วันนี้เขามาที่นี่เพียงเพราะอยากเห็นลีลาการแสดงของจีวรชู้หยงด้วยตาตนเองเท่านั้น

ต้องบอกเลยว่าคนในคณะจีวรชู้หยงฝีมือเก่งกาจใช้เล่น นักแสดงที่รับบทพระเอกอยู่ในตอนอ่องแคว้นฉู่ลาสนมอายุยังไม่มาก แต่แสดงทักษะการใช้อาวุธและท่าต่อสู้ทุกรูปแบบได้คล่องแคล่ว ส่วนผู้รับบทพระสนมอวีจี้ก็เป็นนักแสดงชายหน้าใหม่ที่สวมบทบาทเป็นตัวนาง ทั้งอากัปกริยาและลีลาท่าทางสอดคล้องกับบทบาทอย่างยิ่ง ถ่ายทอดความละมุนงดงามระคนเศร้าสร้อยของอวีจี้ได้อย่างสมบทบาทราวกับตัวละครนั้นได้มีชีวิตขึ้นมาจริงๆ เหล่าผู้ชมด้านล่างเวทีดูอย่างเคลิบเคลิ้มราวต้องมนตร์สะกด

หลังเพลงแรกจบ ใครคนหนึ่งเลิกฝ้าม่านทำท่าจะเดินเข้ามา...เพื่อนร่วมงานของหลินฉีข่ายจากกรมการค่านั่นเอง เพื่อนคนนี้รู้ว่าหลินฉีข่ายอยู่ที่นั่นจึงตั้งใจเดินมาทักทาย แต่พอเห็นว่า ‘ยมทูตหน้าหยก’ หลัวฝูเซิงอยู่ในห้องด้วย ก็ไม่กล้าพลีผลพลอยได้เข้ามา ทำได้เพียงยืนรอลูกด้านนอกด้วยความกระอักกระอ่วน

หลินฉีข่ายไม่ยอมรับกวนหลัวฝูเซิงที่กำลังดูจีวรอย่างตื่นเต้น จึงหันไปขอตัวกับเขาลั่นๆ แล้วลุกขึ้นเดินตามเพื่อนร่วมงานออกไปคุยกันด้านนอก

หลังจากนั้นไม่นานก็กลับมาบอกว่าเขาอาจต้องขอตัวกลับก่อน “ฉันมีธุระต้องจัดการ เตียวไปเจอพวกนายที่ฮิลตันนะ แต่ไม่ต้องกังวลหรอก ฉันไม่มีทางพลาดงานเลี้ยงต้อนรับกลับบ้านของมีจู่อยู่แล้ว”

หลัวฝูเชิงพยักหน้ารับ ตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงกระแง้ากระงอดของหงหลันจากหลังผ้าม่าน

“พี่หลิน พี่จะไปไหนนะ”

เขาจำต้องลุกเดินไปดูว่าคุณหนูใหญ่ของบ้านงอแงเรื่องไม่เป็นเรื่องอะไรอีก พอชายหนุ่มเดินออกจากห้องส่วนตัวก็เห็นหงหลันกำลังยืนเกาะแขนหลินฉีข่ายแล้วพูดอดอ้อน

“ฉันอยากไปกับพี่ด้วย”

“ทำไมไม่อยู่เป็นเพื่อนมีจู่ พี่จ้งจ้งมีธุระต้องไปคุยงาน เธอจะตามเขาไปทำอะไร”

“ก็จะขอติดรถไปดูสถานที่จัดงานให้ก่อนไง ฉันฟังจั่วซังเซ่งพวกนี้ไม่รู้เรื่องอยู่แล้ว พี่อยู่ที่ถ่วงเวลาสกีเออร์ไปก่อน ฉันจะไปช่วยดูว่าตกแต่งสถานที่ถึงไหนแล้ว”

หลัวฝูเชิงรู้ว่าอีกฝ่ายแค้นแค้นเพราะไม่อยากอยู่ที่นั่นกับสกีซิงเจิง แต่ข้ออ้างพอเหมาะพอเจาะกับสถานการณ์เสียเหลือเกิน แม้กระทั่งเขาเองยังไม่รู้เลยว่าจะเถียงกลับไปอย่างไร

หลินฉีข่ายเข้ามาช่วยรอมชอม “หลันหลันพูดถูกนะ คนของฮิลตันยียายาจะตายเวลาไม่มีคนคุมงาน อีกอย่างฉันก็ต้องผ่านไปทางนั้นอยู่แล้ว เวะไปส่งหลันหลันตรงนั้นได้ นายอยู่ดูจิวเป็นเพื่อนมีจู่ก่อน เตียวค่อยตามมา”

หลัวฝูเชิงเห็นว่าบนเวทีเริ่มเปิดการแสดงชุดต่อไปแล้ว เขาไม่อยากต่อปากต่อคำกับทั้งสองให้เสียเวลา จึงโบกมือเป็นสัญญาณให้ทั้งคู่ออกไปก่อนได้ หงหลันรีบคว้ามือหลินฉีข่ายแล้วลากออกไปข้างนอกด้วยความลึงโลด

“หลั่นหลั่น เดินช้าๆ หน้อยลิ เดี่ยวก็สะดุดล้มทรอก” หลั่นฉีข่ายเอ๋อ เตือนด้วยน้ำเสียงนิ่มนวล

หลัวฝูเซิงมองตามหลังคนทั้งสองพลางคิดอะไรอยู่ในใจ จากนั้นจึงหันไปมองเงาของสวีชิงเจิงที่ยืนหลบอยู่ด้านหลังผ้าม่าน เขาถอนใจอย่างเสียไม่ได้แล้วเลิกผ้าม่านเดินเข้าไป ฝ่ายสวีชิงเจิงพอเห็นว่าผู้มาเยือนคือหลัวฝูเซิง ก็สลดคราบน้ำตาที่เยือกเย็นที่แสรั้งแสดงตอนอยู่ต่อหน้าหงหลั่นในทันที

“ยายแม่หมดไปแล้วเธอ”

ตาของหลัวฝูเซิงยังจ้องตรงไปที่หน้าเวที ไม่หันมามองสหายตรงหน้า แต่น้ำเสียงแฝงความเคร่งเครียดบอกให้รู้อย่างชัดเจนว่าเป็นการเตือน “เขาเป็นคู่หมั้นของนาย และเป็นน้องสาวของฉันนะ”

ท่านหงคือผู้มีพระคุณดั้งขุนเขา และท่านก็เป็นห่วงอนาคตการครองเรือนของลูกสาวยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด แน่แน่นอนว่าเขาต้องเห็นความสำคัญของเรื่องนี้ให้มากเป็นทวีคูณ

“ฝูเซิง ยุคนี้น่ะไม่เหมือนสมัยก่อนแล้วนะ สิ่งสำคัญของการแต่งงานคือการยินยอมพร้อมใจของคนสองคน ฉันกับหงหลั่นถูกบังคับจับคลุมถุงชน ทั้งที่ต่างฝ่ายต่างไม่มีใจให้กัน ทำให้เราต้องเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ทั้งสองฝ่าย ลองคิดว่าถ้าเป็นนายที่ถูกท่านหงสั่งให้แต่งงานกับผู้หญิงที่นายไม่ได้รับรัก นายจะยอมทำตามคำสั่งเธอ”

“ทำตามสิ” หลัวฝูเซิงตอบโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย “ผู้หญิงนะ พ่อแต่งเข้าบ้านแล้วก็เหมือนกันหมดไม่ใช่หรือยัง”

สวีชิงเจิงส่ายหน้า แสดงออกว่าสุดปัญญาจะอธิบายให้อีกฝ่ายเข้าใจ

อีกด้านหนึ่ง การแสดงชุดสุดท้ายของจิ่วซู่หยงกำลังจะเริ่มขึ้น

ด้านหลังผ้าม่านที่กั้นส่วนหลังเวที เหล่าศิษย์น้อยใหญ่ที่แต่งตัวเตรียมพร้อมแล้วมองความมืดด้านล่างเวที อดไม่ได้ที่จะตื่นเต้น แม้กระทั่ง

ตัวนเขียนชื่อที่มีประสบการณ์ขึ้นเวทีอย่างช้าของยังใจเต้นเป็นรัวกลอง

เขียนอิงแต่งตัวเป็นชุดลาลองตามปกติ วันนี้เธอไม่ต้องขึ้นเวที จึงผ่อนคลายสบายใจเป็นที่สุด เธอกวาดตามองเหล่าผู้ชมข้างล่างเวทีอย่างอยากรู้อยากเห็น นัยน์ตาฉายประกายตื่นตาตื่นใจต่อบรรยากาศแปลกใหม่ แต่ไม่มีความกระวนกระวายเจืออยู่แม้แต่น้อย แม้ว่าวันนี้ไม่ได้กินเชิงเจียนเปาดังที่ตั้งใจ แต่ก็ถือว่าโชคดีที่พ่อไม่รู้ว่าเธอแอบหนีออกจากบ้าน ถือว่ารอดพ้นอันตรายอันน่ากลัวมาได้ พ่อบอกว่าหลังจบการแสดงคืนนี้ จะพาทุกคนไปเลี้ยงฉลองที่ร้านเซียนผีนจิว ตอนนี้เธอเริ่มคิดแล้วด้วยซ้ำว่าจะสั่งอาหารอะไรบ้าง

ตอนนี้เอง จิวซู่หิงซึ่งสวมบทเป็นจิวอี้ก็เดินออกมา ทุกคนหันไปทักทายและโค้งเคารพอาจารย์โดยพร้อมเพรียง

การแสดงกำลังจะเริ่มต้น จิวซู่หิงจึงพูดให้กำลังใจ สร้างความฮึกเหิมให้ทุกคนเป็นครั้งสุดท้าย “ฝึกฝนอย่างหนักนับพันวัน เพื่อลงสนามศึกเพียงคราวเดียว...ในฐานะอาจารย์ ย่อมต้องเข้มงวดกับศิษย์ เพื่อให้การแสดงวันนี้สำเร็จงดงาม พวกเธอทุกคนต้องแสดงความสามารถให้โดดเด่นเป็นประจักษ์ ไม่ใช่แค่เต็มร้อย แต่ต้องมากกว่านั้น วันนี้คณะจิวตระกูลตัวของเราจะสร้างชื่อโด่งดังเป็นพลุแตกในมหานครเซี่ยงไฮ้!”

เสียงรัวกลองดังขึ้นได้จังหวะพอดี จังหวะกลองทำให้เลือดในกายของทุกคนเดือดพล่าน คณะนักแสดงที่เปี่ยมด้วยพลังฮึกเหิมวิ่งเรียงแถวไปยังหน้าเวที

เมื่อนักแสดงทยอยขึ้นปรากฏตัว ผู้ชมด้านล่างก็ปรบมือเกรียวกราว หลัวฝูเซิงไม่ปรบมือโดยทันที เขากำลังรอให้จิวซู่หิงก้าวขึ้นสู่เวที

ลี้ชิงเจิงซึ่งนั่งอยู่อีกด้านวงนอนจนหาวหอดไม่หยุด “จิวจบกี้โม่งเนี่ย”

“จบตอนนี้ก็จบแล้ว ขอฉันฟังสักท่อนหนึ่งก็ยังดีนะ ฉันอยากรู้ว่าจิวซู่หิงเก่งกาจจริงสมชื่อหรือเปล่า”

หลังม่านกันด้านหลังเวที จิวชู่หึงมองลีลาการแสดงของเหล่าศิษย์ ด้วยสีหน้าพึงพอใจ จังหวะที่เขากำลังจะก้าวขึ้นเวที ก็वलันขมวดมุ่น มือหนึ่งยันผนังเพื่อค้ำร่างไม่ให้ล้ม มีสีหน้าเจ็บปวด

เทียนอิงรีบเข้าไปประครองร่างของบิดา “พ่อเป็นอะไรไปคะ”

“ไม่มีอะไร แค่อึดสั้นนะ โรคเก่ากำเริบ ไม่ต้องตกใจ” จิวชู่หึงผินลุกขึ้นยืน แต่ใบหน้ายังซีดเผือด

“แบบนี้ไม่ได้นะคะ หนูไม่เคยเห็นพ่อหน้าซีดขนาดนี้มาก่อนเลย เราต้องรีบส่งพ่อไปหาหมอเดี๋ยวนี้”

“พูดอะไรของลูก! ถ้าพ่อไปแล้วการแสดงของเราละ จะทำยังไง”

“ไม่ได้เด็ดขาด...แบบนี้ไม่ได้ หนูจะขึ้นเวทีแทนพ่อเอง!”

ตัวนเทียนอิงยกมือขึ้นทูปอกอย่างฮึกเหิม แสดงพลังอันเต็มเปี่ยม

จิวชู่หึงหอบหายใจ ไม่ใช่เขาไม่เชื่อมั่นฝีมือของตัวเองแต่เพียงอย่างเดียว เพราะเขารู้จักลูกสาวคนนี้ดีกว่าใคร จึงซ่อนเรอไว้ไม่ให้เจิดจายกลางแสงไฟ ด้วยหวังว่าวันหนึ่งเธอจะกลายเป็นไฟตายของคณะจิ๋วตระกูลตัวน

ชายชราตบที่มือของลูกสาวเบาๆ เป็นเชิงปลอบประโลม

“จิ้น...จิวชู่หึง ยังไม่แก่ขนาดนั้นหรอกนะ ทันทีที่เปิดม่านการแสดง ก็เหมือนทหารที่ได้ยินกลองศึก กองทัพสองฝ่ายยืนประจันหน้าพร้อมรบ ไหนเลยจะมีเวลาเปลี่ยนตัวแม่ทัพ ต่อให้ต้องตาย พ่อก็ขอตายบนเวที”

ดูเหมือนเทียนอิงสังหรณ์ใจบางอย่าง จึงดึงชายเสื้อจิวชู่หึงไว้ไม่ยอมปล่อย

จิวชู่หึงดึงมือตัวเองเทียนอิงออกจากชายเสื้อ ดวงตามองเธอแทนคำปลอบว่าไม่ต้องกังวล ก่อนจะเดินขึ้นเวทีไป

# 5

เหนือเวที จิวช้อยหงในบทจิวอี้เปิดตัวเข้าร่วมฉาก พลังเต็มเปี่ยมที่แผ่จากร่างนั้นไม่ว่ามองอย่างไรก็มองไม่ออกกว่าเป็นคนป่วย ยังไม่ทันเริ่มร้องก็เรียกเสียงฮือฮาจากผู้ชมได้หลายระลอก แม้กระทั่งคนซึ่งจับผิดอย่าง หลัวฝูเซิงยังอดไม่ได้ที่จะปรบมือ

“เก่งกาจสมดังคำเล่าลือ การแสดงในคืนนี้ต้องยอดเยี่ยมควรค่าแก่การรับชมเป็นแน่”

เหนือเวที จิวช้อยหงตั้งสมาธิพร้อมเข้าบท แต่เพ็งอัปปากจะร้องท่อนแรก เสียงปิ่นแหลมลั่นก็ดังขึ้นขัดจังหวะก่อน

ฉับพลันนั้น โรงละครก็ตกอยู่ในความซุลมุน

คราวนี้สวีชิงเจิงดาสว่างขึ้นมาทันที หลัวฝูเซิงรีบพลิกตัวขึ้นป้องกันสวีชิงเจิง แล้วดันอีกฝ่ายเข้าไปหลบหลังเสาภายในห้องส่วนตัว

“นี่มัน...เรื่องอะไรกัน”

สวีชิงเจิงใช้ชีวิตอยู่ต่างแดนเสียนาน จนเหมือนจะลืมไปว่าเมืองเซียงไฮ้ในวันนี้ปั่นป่วนและวุ่นวายยิ่งกว่าสมัยที่เขาจากไปมากนัก สงคราม

เพิ่งสงบไม่นาน อาณาประชาราษฎร์ใช้ชีวิตเป็นปกติสุขได้ไม่นานไรก็เริ่มเกิด ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกับนักธุรกิจ และการปะทะไรที่สิ้นสุดระหว่าง แก๊งมาเฟีย แต่สรุปสุดท้ายแล้วพวกเขาเองคืออาชญากรตัวเฒ่าที่ยืนอยู่ ณ จุดบนสุดของห่วงโซ่อาหาร ด้วยเหตุนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกถ้ามีคนคิดลอบสังหารพวกเขา เผลอๆ นักลอบสังหารคนนั้นอาจได้รับการยกย่องให้เป็น วีรบุรุษผู้พิทักษ์ความถูกต้องเสียด้วยซ้ำ

แต่เรื่องที่เกิดขึ้นไม่เกี่ยวอะไรกับการผดุงคุณธรรมอันยิ่งใหญ่ดังที่ สวีซิงเจิงคิด ฉับพลันนั้นชายร่างผอมแห้งหน้าตาเหี้ยมเกรียมคนหนึ่งลุกขึ้น จากที่นั่งคนดู ถือกระบองปืนชี้ขึ้นเพดาน ปากกระบอกยังมีควันลอยโขมง เขาเป็นคนจากซิงปิงชื่อว่าห้วนหูฉี ร่างผอมซูบราวไม่ขีดเพราะสูบบุหรี่

จิ่วซู่หยงที่ยืนอยู่บนเวทีส่งสัญญาณให้เหล่าศิษย์ไม่ต้องตื่นตระหนก สีน้าท่าทางยังสง่าผ่าเผยไม่เปลี่ยน “แขกผู้มีเกียรติท่านนี้ มีเรื่องใดค่อย พูดจากันก่อน”

“ขอโทษด้วยที่ขัดจังหวะการรับชมของทุกคน แต่ทุกคนในที่นี้จะมา โทษฉันไม่ได้ หากจะโทษก็โทษเขา... จิ่วซู่หยง สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับคณะ จิ่วคืออะไร แน่แน่นอนก็คือกฎระเบียบ แต่พวกแกตระกูลตัวนกลกลับไม่เคารพ กฎระเบียบของที่นี่น่ะหรือ ตอนนี้พวกแกอยู่ในอาณาเขตของพวกเราซึ่งบังคับ ว่าจะต้องร้องจิ่วที่ไหนเมื่อไหร่ก็ได้ตามใจฉันน่ะหรือ”

หูฉีรับหน้าที่เก็บคำคมครองให้ซิงปิง จิ่วซู่หยงเองเคยได้ยินเรื่องกฎ และธรรมเนียมของเซียงไฮ้มาแล้ว ก่อนเปิดการแสดงจึงนำเงินออกมาก้อน ใหญ่มอบให้แก่แกหมาเป็นเจ้าของโรงละคร ฝากให้เขาช่วยจัดการฝากฝังกับ ผู้มีอำนาจในที่นั่น แก่แกหมาก็ทบบอกยืนยันเป็นมั่นเหมาะว่าตนจัดแจง ทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่รู้เลยว่าเหตุใดจึงเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ได้

แก่แกหมาเป็นเจ้าของโรงละครเห็นท่าไม่ดี จึงรีบหาที่ซ่อนตัวก่อนใคร เพื่อน

จิ่วซู่หยงไม่นึกว่าตัวเองเปิดการแสดงใหญ่ครั้งแรกที่เซียงไฮ้ก็เกิด

เรื่องเสียงแล้ว ผู้ชมหนีหายไปครึ่งค่อน คนที่เหลืออยู่ก็น่ากลัวว่าจะเป็นลูกน้องของหูฉี่ เขาโมโหจนเส้นเอ็นข้างขมับปูดโปน หัวหมุนตาลายจนต้องใช้ตาบ้ำร่างไม่ให้ล้มลงกับพื้น อาการปวดแปลบเล่นทั่วร่างจนเขาพูดอะไรไม่ออก

เทียนอิงไม่อาจอดรนทนดูต่อไปได้ เธอตั้งท่าจะพุ่งออกไปกลางเวที แต่จิวซู่ยหงกลับหันมาสายหน้าหน่อยๆ ส่งสัญญาณไม่ให้เธอขึ้นมา ตัวนเทียนอิงเองก็ตึงตัวเธอไว้

เทียนอิงร้อนใจราวไฟสุ่มอก “พี่ พ่อจะไม่ไหวแล้วนะ!”

“การแสดงยังไม่จบตอน นักแสดงจะลงจากเวทีไม่ได้! นี่เป็นกฎของปรมาจารย์แห่งจ้าว บรมครูของศิษย์แห่งหลี่หยวน!”

ในบางมุม พ่อกับพี่ชายของเธอเหมือนกันมาก ทั้งคู่ล้วนยืนหยัดในจุดยืนของตนเอง

เทียนอิงพยายามข่มใจให้สงบแล้วหาทางแก้ปัญหา เธอดึงมือตัวนเทียนซือวิ่งไปทางห้องแต่งหน้าหลังพูดไปด้วยว่า “พี่ พี่ช่วยอะไรฉันอย่างลี้ ให้เร็วที่สุดเลยนะ!”

หูฉี่ซึ่งยืนอยู่ด้านล่างเวทีเห็นจิวซู่ยหงไม่พูดอะไรต่อ ก็ยิ่งเหิมเกริม “จิวซู่ยหง อย่ามาทำไขสือไม่พูดจา ถ้าไม่เข้าใจจริงๆ ฉันจะบอกแก่ให้ก็ได้ นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ถ้าพวกแกอยู่ในพื้นที่ของชิงปิง รายได้การแสดงแต่ละวันต้องแบ่งให้พวกเราชิงปิงครึ่งต่อครึ่ง เรื่องที่ผ่านมาถือว่าเลิกแล้วต่อกัน อนาคตข้างหน้ายังอีกยาวไกลนัก”

“เอ๋ว? ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยนะว่าโรงละครหลงฝูเป็นอาณาเขตของพวกชิงปิง” หลัวฝูซึ่งกำซบส่วชิงเจิงให้ซ่อนตัว ส่วนตัวเองกระโจนลงบันไดไปชั้นล่างอย่างรวดเร็ว

“โอ๊ยโหย นึกว่าใคร ที่แท้ก็คุณชายแห่งหงปิงเองเธอ”

หูฉี่ส่ายยืม...ใช่แล้ว แกนี่ละที่ฉันรออยู่

อันที่จริงถ้าแกหามาไม่ได้หลอกจิวซู่ยหง เขาได้นำเงินก้อนนั้นไปผูก

สัมพันธ์กับผู้มีอำนาจในท้องถิ่นจริงๆ แต่เงินเข้ากระเป๋าทิ้งไปทั้งหมด ชิงบั้งที่จริงไม่สนใจเศษเงินน้อยนิดเพียงเท่านี้ การหาเรื่องจิวช้อยหงเป็นเพียงฉากบังหน้า เป้าหมายที่แท้จริงคือหลัวฝูเซิงที่มาชมบั้งที่นั่นในคืนนี้

หลัวฝูเซิงย่างเท้าเข้าไปหาหูลืออย่างช้าๆ รัศมีความน่าเกรงขามเข้มข้นขึ้นตามฝีเท้าที่ก้าวเดิน “หูลือ ฉันนึกได้ว่าก่อนหน้านี้พวกชิงบั้งก็ไปเก็บค่าคุ้มครองที่ร้านเขียนผืนจิว ก่อความสับสนทรียในการกินข้าวของฉัน จนวันนี้แกก็ยังไม่รู้สำนึก มารบกวนการดูจิวของฉันอีก ไหนบอกมาสิว่าแกมีปัญหาเกี่ยวกับฉันแค่คนเดียว หรือมีปัญหาเกี่ยวกับน้องหงบั้งนับร้อยนับหมื่นข้างนอกนั้น หรือว่า...พอเหลือแค่แผลเป็น แกละลืมรสชาติความเจ็บปวดไปแล้ว!”

หูลือไม่ทันจบประโยค จานอาหารใบหนึ่งก็ร่อนจากโต๊ะ หูลือเบี่ยงตัวหลบอย่างคล่องแคล่ว ไม่นึกว่าหลัวฝูเซิงจะติดถ้วยลิสงเม็ดหนึ่งออกไปพร้อมกัน กระแทกเข้าใส่แผลเป็นบนใบหน้าเขาพอดี เหมือนจงใจเตือนให้เขาอย่าลืมว่าแผลนั้นเป็นฝีมือใคร

หูลือผลอยกมือขึ้นกุมแผลบนใบหน้าของตนโดยสัญชาตญาณ ใจทั้งโกรธทั้งคับแค้น

“มันจะมากเกินไปแล้ว!”

เขายกปิ่นขึ้นเล็งหลัวฝูเซิง เตรียมจะเหินยวไก

ทุกสิ่งเกิดขึ้นไวกว่าความคิด หลัวฝูเซิงพุ่งหลบไปด้านหลัง คำว่าข้อมือของหูลือไวแน่นอน สายตาของทุกคนตามไม่ทัน แต่พอรู้ตัวอีกทีเขาก็ปลดซองกระสุนจากกระบอกปืนของหูลือไปเรียบร้อยแล้ว หลัวฝูเซิงพลิกมือขวา ลูกกระสุนร่วงกราวกระจายเต็มพื้น

หลัวฝูเซิงโยนซองกระสุนใส่หน้าหูลือ “หน้าอย่างแก จะเสียโฉมหรือไม่ ก็ไม่เห็นจะต่างกันตรงไหน”

ความอดทนสุดท้ายของหูลือขาดผึง เขาผิวนปาก สมาชิกชิงบั้งที่แฝงตัวอยู่ท่ามกลางกลุ่มผู้ชมลุกขึ้นยืน มีจำนวนมากทีเดียว

หลัวฝูเซิงประหลาดใจเล็กน้อย

หูฉีสังเกตเห็นแววแปลกใจในดวงตาของอีกฝ่าย จึงอดไม่ได้ที่จะยืดอกอย่างจงหอง “หลัวฝูเซิงเอ๋ยหลัวฝูเซิง ไม่นึกว่าแกจะมีวันนี้”

เหล่าสมาชิกชิงปิงควักอาวุธประจำกายจากอกเสื้อ พร้อมกันนั้นก็ตึงล้อมหลัวฝูเซิงไว้จากทุกด้าน

หลัวฝูเซิงลากเก้าอี้ไ้โซ่ที่สลักจากไม้สาละออกมา จัดไว้กึ่งกลางบริเวณพื้นที่นั่งของผู้ชมแล้วหย่อนตัวลงนั่ง อากัปกริยาของเขาหลุ่มลึกสงบนิ่ง ท่าทางเหมือนไม่อยากจะติดกับใครเพราะตั้งใจมาเพื่อฟังจิว แถมยังควักขวดเหล้าสแตนเลสที่สลักลายวิจิตรสวยงามออกมาจากกระเป๋า แล้วชูขวดเหล้าไปทางจิวซูยหิงซึ่งยืนอยู่บนเวที พลังเอยด้วยเสียงดังกังวานว่า

“ผมขอดื่มเหล้าคารวะท่านจิวซูยหิงในฐานะนักแสดง โปรดฟังคำของผมให้ดี แม่เบื้องล่างของเวทีจะหลังเล็ดนอนราวสายน้ำ แม้ศพกองพะเนินสุดลูกหูลูกตา แต่เมื่อเริ่มแสดงแล้ว ไม่ว่าด้วยสาเหตุใดจะหยุดกลางคันมิได้ นี่คือกฎของโรงละครหลงฝู และกฎของผม หลัวฝูเซิง คุณเข้าใจไหม”

คนคนนี้เข้าใจศิลปะแห่งจิว...จิวซูยหิงรำพึง ปราชญ์ย่อมยินดีสละชีพเพื่อสหายรู้ใจโดยมินึกเสียดาย เสียงฆ้องและกลองเริ่มรัวขึ้นมาอีกครั้ง

จิวซูยหิงเริ่มร้องอีกครั้ง ด้วยกำลังทั้งหมดที่เหลือในร่างอันแก่ชรา...

“ความตายรออยู่ตรงหน้าแล้ว ยังมีอารมณ์สุนทรีย์อยู่อีก” หูฉีหัวเราะเยาะหลัวฝูเซิงด้วยนึกว่าอีกฝ่ายเสแสร้งเพื่อสร้างความสับสนให้ศัตรู

เหล่าสมาชิกชิงปิงงันเป็นไก่ตาแตก ไม่กล้าบุ่มบ่ามบุกโจมตี ดูเหมือนหลัวฝูเซิงกำลังฟังจิวอย่างอึ้งอัม แถมยังจิบเหล้าแก้มไปด้วย แต่แล้วจู่ๆ ก็หันมาใช้เหล้าพ่นใส่หน้าสมาชิกชิงปิง แล้วเปิดฉากโจมตีทันที อีกฝ่ายไม่ทันตั้งตัว จึงถูกซัดล้มระเนระนาดไม่เป็นท่า หลัวฝูเซิงคล้องไคล์ศาสตร์และศิลป์แห่งจิวอย่างที่สุด เวทีที่มีเสียงฆ้องกลองก็ก้องทำให้เลือดในกายเขาเดือดพล่าน แม้ศัตรูจะได้เปรียบเพราะมีจำนวนมากกว่า ทำให้เขาได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยภายนอกบ้างบางส่วน แต่เขาก็สู้อย่างเอาจริง ไม่สนใจแผลเล็กแผลน้อยเหล่านั้นแม้แต่นิด ทั้งยังคุมสถานการณ์จนค่อยๆ พลิกมาเป็นฝ่าย

ได้เปรียบ

แต่จิวซ่วยหึ่งที่กำลังขับร้องอยู่บนเวทีกลับมีเหงื่ออาฟเย็นเยียบผุดไปทั่วร่าง เท้าเริ่มเย็นไม่มัน

เมื่อการแสดงดำเนินมาถึงจุดเข้มข้น พลันได้ยินเสียงตึงเหมือนมีของหนักลั่นลงกระแทก จากนั้นทุกสิ่งก็ตกอยู่ในความเงียบ ร่างกายของจิวซ่วยหึ่งทานรับต่อไปไม่ไหวและลั่นตึงลงกลางเวที เหล่าศิษย์รีบพุ่งขึ้นเวทีไปในฉับพลัน

หลัวฝูเซิงตะลึงไปชั่วขณะ เหล่าลูกน้องชิงปึงรีบฉวยโอกาสนี้ลงมือใช้มีดสั้นแทงเข้าใส่ขาของหลัวฝูเซิงเต็มแรง หลัวฝูเซิงเกือบเซาทรุดลงกับพื้น โชคยังดีคว้ามุมโต๊ะแปดเขียนไว้ได้ทัน

สวีซิงเจิงอยากพุ่งเข้าไปช่วย แต่หลัวฝูเซิงใช้สายตาเตือนเขาไม่ให้ขยับ สวีซิงเจิงจึงเลอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นตัดสินใจแฝงตัวอย่างกลมกลืนกับฝูงชน ออกจากโรงละครไปเรียกกำลังสนับสนุน

“เฮ้อๆ หลัวฝูเซิง แกพูดเองนะว่าการแสดงเริ่มแล้วจะหยุดไม่ได้ การแสดงนี่ก็คือชีวิตแก่นั่นละ! พอการแสดงหยุด แกก็รักษาชีวิตตัวเองไว้ไม่ได้เหมือนกัน” หูฉีได้ใจจึงยิ่งฮึกเหิม

หลัวฝูเซิงขมวดคิ้วแต่ไม่ต่อปากต่อคำ ในการต่อสู้ นอกจากทักษะและความว่องไว ในบางครั้งก็ต้องอาศัยแรงฮึดสู้ด้วยอีกอย่าง ขาที่ได้รับบาดเจ็บทำให้หลัวฝูเซิงค่อยๆ ตกเป็นฝ่ายตั้งรับ ลูกน้องชิงปึงคนหนึ่งกุมมีดสั้นในมือ ตั้งท่าจะพุ่งเข้าแทงหลัวฝูเซิงจากด้านหลัง

ชีวิตของเขาในเวลานี้แขวนอยู่บนเส้นด้าย

ฉับพลันนั้น เสียงร่ำกลองและฆ้องดังกังวานขึ้นอีกครั้ง ตามด้วยเสียงร้องเสนาะกังวานประดุจวายุพ่องทะลวงเมฆหมอกกระจายลั่น แม้กระทั่งสวีซิงเจิงที่กำลังจะพุ่งออกประตู่ยังหันกลับมามองโดยอัตโนมัติ พอหันไปก็ตะลึง เพราะมีใครอีกคนที่แต่งกายเป็นจิวอี้ขึ้นปรากฏตัวบนเวที อิริยาบถสง่าผ่าเผยสมบทบาทยอดวีรบุรุษ เสียงกังวานก้องยามเอื้อมขับร้อง

“หัตถ์กุมตราพัยค์ ขุนเขาคันชัตรี!”

คำร้องท่อนนี้เป็นนักแสดงหญิงร้องเสียงชาย น้ำเสียงนุ่มนวลแฝงด้วยความแข็งแกร่ง เปี่ยมบารมีน่าเกรงขามยิ่ง กอปรกับอาการและการแต่งหน้าอันประณีตวิจิตรและทรวดทรงอรชรงดงาม ทำให้หลังผู้เซ่ง เหล่าชิงปंग รวมถึงคนอื่นในที่นั่งนั้นตะลึงตาค้าง ด้วยนึกว่าเป็นร่างจุติของเทพเทวดา เสียววินาทีนั้นราวกับอากาศทั้งมวลชะงักนิ่ง

ราวกับความเกรี้ยวเกรงของจิวียนเวที่ถ่ายทอดมาถึงร่างหลังผู้เซ่ง ทันทีที่ตั้งสติได้ เขาริบทมนต์ตัวใช้เท้าเตะคนของชิงปंगที่คิดจะลอบแทงเขาจากด้านหลัง พลงนีกขอขอบคุณบนเวทีอยู่ในใจ

ส่วซึ่งเจิงที่เพิ่งหลุดจากวงค์ไม่ร้องขอให้เสียเวลา รีบวิ่งออกไปข้างนอกทันที

ด้านหลังเวที ตัวนเทียนซื่อเป็นห่วงเทียนอิงจนเหงื่อเปิกเต็มมือ จิวซู่หยังที่นั่งอยู่ด้านข้างได้ยินเสียงขับร้องจากแรกของลูกสาว ก็รู้แล้วว่า ครั้งนี้คณะจิวตระกูลตัวนไม่เสียชื่อแน่ จึงล้มพับหมดสติไปอย่างหมดหวัง

เทียนอิงที่อยู่บนเวทีจำได้ว่าพญายมกระหายเลือดที่เสื้อผ้าชุ่มโชกไปด้วยโลหิตตรงหน้า คือนักเลงนิสัยเสียที่แย่งชิงเจียนเปากับเธอเมื่อเช้า จึงกระจ่างทันที่ว่าเป็นาหมายของมาเฟียกลุ่มนี้คือเขา คณะจิวของเธอเป็นเพียงแพะรับบาปผู้โชคร้าย ด้วยเหตุนี้ความเกลียดชังที่มีในใจจึงทวีคูณมากขึ้นอีก แต่เธอจะทำให้คณะจิวตระกูลตัวนเสียชื่อไม่ได้ เมื่อขึ้นแสดงแล้วต้องทุ่มเทสุดความสามารถ ให้ครั้งแรกของการขึ้นแสดงงดงามประหนึ่งผลงานชิ้นเอกในชีวิต

“ผู้กล้ามาปรากฏ แลคำจุนแดนตงอู่ มหาบุรุษเหยียบมาถึง ผู้ใดกล้าขัดขวาง!” เสียงเอื่อนไสเสนาะดุจสายน้ำเอื่อยไหลจากโมหินจบลงที่คำร้องวรรคสุดท้าย การแสดงครั้งนี้จบลงโดยสมบูรณ์

หลังผู้เซ่งฟังเสียงขับร้องของเธออย่างเคลิบเคลิ้มราวคนร่ำสุรา พอฟังจบก็ตะโกนเสียงลั่นว่า “เยี่ยม! เยี่ยม!”

เทียนอิงเหลือบมองชายหนุ่มด้านล่างเวทีแวนหนึ่ง เขายังตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก ตามร่างกายมีบาดแผลไม่น้อย แต่การแสดงของวันนี้จบลงแล้ว

เธอหันมาโค้งคารวะเขาครึ่งหนึ่งถือเป็นคำขอบคุณ ที่เหลือคงขึ้นอยู่กับชะตาของตัวเขาเองแล้ว

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ด้านล่างราวเห็นความนัยในแววตาหญิงสาว เขาส่ายยิ้มอย่างชั่วร้าย แล้วหันมาขยับปากพูดกับเธอโดยไม่ใช้เสียง...เป็นคำสั้นๆ เพียงสี่คำ พอเทียนอิงอ่านปากของเขาก็สะท้อนไปทั้งร่าง รีบก้มหน้าก้าวเท้าฉับๆ ลงเวทีไปอย่างรวดเร็ว

หญิงฝึกเหล่าลูกน้องที่ถูกรุกไล่จนล่าถอยให้กลับไปด้านหน้า “ฮะๆ ฮ่า! การแสดงจบแล้ว และมันก็หมดแรงแล้วเหมือนกัน ทุกคนจัดการมันซะ! คนเยอะขนาดนี้ยังจะกลัวมันแค่คนเดียวอีกเหรอ”

สีหน้าของเหล่าผู้เซิงราบเรียบ แถมยังกระดิกนิ้วเรียกอีกฝ่ายอย่างท้าทาย น้ำเสียงของเขาเย็นเยียบราวพญายมทวงชีวิต “เข้ามา”

ลูกน้องซึ่งบังกรูเข้าไปพร้อมกัน อาวุธในมือชูสูง พร้อมพุ่งเข้าทะลุมบอน

เทียนอิงกลับมาถึงห้องแต่งตัวหลังเวทีที่รีบพุ่งเข้าไปหาพ่อที่นอนสลบ ไม่สนใจแม้แต่จะเปลี่ยนชุด กระนั้นเธอยังอดไม่ได้ที่จะนึกถึงผู้ชายคนนั้น...

เมื่อครู่คำสี่คำที่เอื้อนเอ่ยจากริมฝีปากที่เป็นนคราบลีทิตของเขา คือ ‘ตายก็ไม่เสียดาย’